

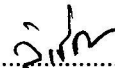
การมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปางเทวี เขตลาดกระบัง
กรุงเทพมหานคร

วิระพันธ์ ยิ้มเจริญ

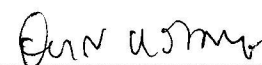
งานนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการเมืองการปกครอง
คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
สิงหาคม 2561
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

อาจารย์ผู้ควบคุมงานนิพนธ์และคณะกรรมการสอบงานนิพนธ์ ได้พิจารณา
งานนิพนธ์ของ วีระพนธ์ ยิ้มเจริญ ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการเมืองการปกครอง ของมหาวิทยาลัยบูรพาได้

อาจารย์ผู้ควบคุมงานนิพนธ์

.... อาจารย์ที่ปรึกษา
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ร้อยตำรวจเอก ดร.วิเชียร ต้นศิริคองค)

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.... ประธาน
(รองศาสตราจารย์ ดร.ปิยากร หวังมหาพร)

.... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูรย์ โปธิสว่าง)

.... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ร้อยตำรวจเอก ดร.วิเชียร ต้นศิริคองค)

คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ อนุมัติให้รับงานนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการเมืองการปกครอง ของมหาวิทยาลัยบูรพา

.... คณบดีคณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ว่าที่ร้อยตรี ดร.เอกวิทย์ มณีธร)

วันที่.....17.....เดือน.....สิงหาคม..... พ.ศ.....2561.....

ประกาศคุณูปการ

งานนิพนธ์ เรื่อง การมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ดำเนินการสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีเพราะได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจาก อาจารย์ที่ปรึกษา ผศ.ร.ต.อ.ดร.วิเชียร ตันศิริคงคล และ รศ.ดร.ไพฑูรย์ โปธิสว่าง และ ผู้ทรงคุณวุฒิที่เสียสละเวลาอันมีค่าให้คำปรึกษา เสนอแนะแนวทาง แก้ไข ปรับปรุงข้อบกพร่องต่าง ๆ และเพิ่มเติมในสิ่งที่เป็ประโยชน์ต่อการวิจัย ครั้งนี้ ด้วยความละเอียดทุกขั้นตอน และด้วยความเอาใจใส่อย่างดียิ่งมา โดยตลอด ผู้ศึกษา จึงขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณคณะกรรมการสอบปากเปล่าทุกท่าน ที่กรุณาให้คำแนะนำปรึกษา แก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ทำให้งานวิจัยสำเร็จลุล่วงด้วยดี

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ผู้เกี่ยวข้องทุกท่านที่มีส่วนช่วยให้ผู้วิจัยทำการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นผลสำเร็จลุล่วงด้วยดี ประโยชน์และคุณค่าของการศึกษางานนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบแต่บิดา มารดา ครู อาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่าน ที่ทำให้ผู้วิจัยประสบความสำเร็จในครั้งนี้

วีระพนธ์ ยิ้มเจริญ

59910163: สาขาวิชา: การเมืองการปกครอง; ร.ม. (การเมืองการปกครอง)

คำสำคัญ: การมีส่วนร่วม/ กิจกรรมทางการเมือง/ ประชาชน/ กรุงเทพมหานคร

วิระพันธ์ ยิ้มเจริญ: การมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร (PARTICIPATION IN ACTIVITY ORGANIZATION OF THE PEOPLE IN LAMPLATIEW, LADKRABANG, BANGKOK) คณะกรรมการควบคุมงานนิพนธ์: วิเชียร ต้นศิริคงคล, ร.ค., 62 หน้า. ปี พ.ศ. 2561.

การศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร และเพื่อเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง 393 คน ในการศึกษา เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ แบบสอบถาม ผู้วิจัยทำการแจกและเก็บแบบสอบถามได้เต็มจำนวนร้อยละร้อย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ได้แก่ การแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในการทดสอบสมมติฐานใช้สถิติ t-Test และ One-way ANOVA เพื่อทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของตัวแปร

ผลการศึกษาพบว่า 1. ระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาตามรายด้านพบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านการลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือ ด้านการรับรู้ข่าวสารทางการเมือง อยู่ในระดับมากและด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ด้านการรวมกลุ่มดำเนินกิจกรรมทางการเมือง อยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ 2. เพื่อเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร (การทดสอบสมมติฐาน) พบว่า ประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ที่มีเพศ อายุ แตกต่างกัน มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมือง ที่ไม่แตกต่างกัน ส่วนประชาชน ที่มีระดับการศึกษา สถานภาพ อาชีพ แตกต่างกัน มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมือง ที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

59910163: MAJOR: POLITICS AND GOVERNMENT; M.POL. SC. (POLITICS AND GOVERNMENT)

KEYWORDS: PARTICIPATION/ ACTIVITY ORGANIZATION/ PEOPLE/ BANGKOK

VEERAPHON YIMCHAROEN: PARTICIPATION IN ACTIVITY ORGANIZATION OF THE PEOPLE IN LAMPLATIEW, LADKRABANG, BANGKOK. ADVISORY COMMITTEE: VICHHEN TANSIRIKONGKON, Ph.D., 62 P. 2019

The study of participation in activity organization of the people in Lamplatiew, Ladkrabang, Bangkok aimed to compare participation in activity organization of the people in Lamplatiew, Ladkrabang, Bangkok. It was classified by personal factors by using samples 393 persons. The tool of this study was questionnaire and researcher was able to distribute and pick them up 100%. The statistics used in this study were frequency distribution, percentage, mean and standard deviation; t-test and One-way ANOVA were used in hypothesis testing to compare mean of variable.

The result of research was found that 1. Overall of participation in activity organization of the people in Lamplatiew, Ladkrabang, Bangkok was at excellent level and when it was considered by each aspect, it was found that the highest mean was voting for election and next one was knowing political information. The lowest mean was participating in political activity which was at fair level respectively. 2. To compare participation in activity organization of people in Lamplatiew, Ladkrabang, Bangkok (Hypothesis testing) and it was found that people in Lamplatiew, Ladkrabang, Bangkok who had different gender and age had same participation in activity organization. People who had different education background, status and career had different participation in activity organization with statistical significance at .05

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
สารบัญ	ฉ
สารบัญตาราง	ช
สารบัญภาพ	ญ
บทที่	
1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
สมมติฐานของการวิจัย	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
ขอบเขตการวิจัย	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
2 แนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
แนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับประชาธิปไตย.....	6
แนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับการเมือง	12
แนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับการมีส่วนร่วมทางการเมือง	14
ข้อมูลเขตตลาดกระบี่	20
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	22
กรอบแนวคิดการวิจัย	24
3 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	25
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	25
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	26
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	27
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติในการใช้วิเคราะห์ข้อมูล.....	28

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการศึกษา	30
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	30
ส่วนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม	30
ส่วนที่ 2 ระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน	33
ส่วนที่ 3 เปรียบเทียบการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน	39
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	47
สรุปผลการวิจัย	47
อภิปรายผลการศึกษา	52
ข้อเสนอแนะ	54
บรรณานุกรม	55
ภาคผนวก	57
ประวัติย่อของผู้วิจัย	62

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1 สถิติประชากรและบ้านท้องถิ่นเขตลาดกระบัง.....	20
2 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ.....	31
3 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามช่วงอายุ.....	31
4 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับการศึกษา.....	32
5 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามสถานภาพ	32
6 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอาชีพ	33
7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแบบสอบถามเกี่ยวกับระดับการมีส่วนร่วม ในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ในภาพรวม.....	34
8 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแบบสอบถามเกี่ยวกับระดับการ มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร	35
9 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแบบสอบถามเกี่ยวกับระดับการ มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ด้านการลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง	36
10 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแบบสอบถามเกี่ยวกับระดับการ มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ด้านการรวมกลุ่มดำเนินกิจกรรมทางการเมือง	38
11 วิเคราะห์เปรียบเทียบระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศ	39
12 วิเคราะห์เปรียบเทียบระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร จำแนกตามอายุ	40
13 วิเคราะห์เปรียบเทียบระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร จำแนกตามระดับการศึกษา.....	40
14 เปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ระหว่างระดับการศึกษา กับระดับการมีส่วนร่วมใน กิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร.	41
15 วิเคราะห์เปรียบเทียบระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร จำแนกตามสถานภาพ	41

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
16	เปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ระหว่างสถานภาพกับระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรม ทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร 42
17	วิเคราะห์เปรียบเทียบระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร จำแนกตามอาชีพ 42
18	เปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ระหว่างอาชีพกับระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทาง การเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร..... 43
19	สรุปผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย 46

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1 กรอบแนวคิดการวิจัย.....	24

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

“ประชาธิปไตย” ตรงกับคำในภาษาอังกฤษว่า Democracy ซึ่งมาจากศัพท์ภาษากรีกว่า Demos หมายถึงประชาชน กับ Kratiēn หมายถึง การปกครอง ดังนั้นประชาธิปไตย หรือ Democracy จึงหมายถึง การปกครองโดยประชาชน โดยอำนาจสูงสุดในการปกครองจะมาจากประชาชน ภายใต้ความเชื่อที่ว่า คนเราเกิดมาเท่าเทียมกัน คือ ได้รับการคุ้มครองจากรัฐตามกฎหมาย และโอกาสที่จะได้รับการบริการต่าง ๆ โดยเสมอภาคกัน มีสิทธิเสรีภาพในการดำเนินชีวิตภายใต้ขอบเขตของกฎหมาย ซึ่งจะกำหนดไว้แน่นอนในกฎหมายรัฐธรรมนูญ ดังคำกล่าวของอดีตประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา อับราฮัม ลินคอล์น ที่ว่าการปกครองในระบอบประชาธิปไตยเป็นการปกครองของประชาชน โดยประชาชน และเพื่อประชาชน (บุญธรรม เลิศสุขีเกษม, 2543, หน้า 22-23)

การมีส่วนร่วมทางการเมืองจึงเป็นกิจกรรมที่สำคัญของกระบวนการทางการเมือง และมีความจำเป็นสำหรับการเมืองทุกระบบ โดยเฉพาะการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน ในระบอบประชาธิปไตยนั้นส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงนโยบายของรัฐและผู้บริหารหรือรัฐบาลได้ตามที่ประชาชนต้องการ (สรลักษ์ณ์ เลี่ยมสุวรรณ, 2549, หน้า 139-140) ดังนั้นกระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชน (Political Participations) จึงเป็นกระบวนการที่สำคัญในการที่จะทำให้สาธารณชนที่มีความกังวล มีความต้องการ และมีทักษะที่จะสามารถเข้ามามีส่วนร่วมกับรัฐในการตัดสินใจ และมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาเพื่อทางออกที่ดีสำหรับทุก ๆ คน (วันชัย วัฒนศัพท์, 2543, หน้า 45)

ประเทศไทยนับตั้งแต่มีการเปลี่ยนแปลงการปกครองในวันที่ 24 มิถุนายน 2475 ถือเป็นปฐมฤกษ์ในการปกครองประเทศจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชเป็นระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข เป็นการเปิดโอกาสให้ประชาชนผู้เป็นเจ้าของประเทศเข้าไปมีบทบาทในการกำหนดทิศทางของประเทศตัวเองทั้งทางตรงและทางอ้อม เพื่อให้สอดคล้องกับหลักการปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตยที่อำนาจอธิปไตยอันเป็นอำนาจสูงสุดในการปกครองประเทศ (ทินพันธ์ นาคะตะ, 2543, หน้า 1-2) จนทำให้สะท้อนลักษณะที่เห็นได้อย่างชัดเจนของประชาธิปไตยที่ว่า รัฐบาลได้อำนาจมาจากประชาชน หรือโดยความยินยอมของประชาชน ดังนั้นประชาชนต้องมีส่วนร่วมในการปกครองประเทศตลอดเวลาผ่านกลไกต่าง ๆ ที่กำหนดไว้

หรือให้สิทธิ์ที่จะแสดงบทบาทต่าง ๆ ได้โดยตรง และการกระทำของรัฐบาลทุกอย่างต้องรับผิดชอบต่อประชาชน (อมร รักษาสัตย์ และคณะ, 2543, หน้า 33)

แม้ว่าในปัจจุบันนี้กฎหมายจะกำหนดบทบาทของประชาชนไว้อย่างชัดเจนแล้วก็ตาม แต่ทว่าประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศก็ยังมีได้เข้าใจอย่างถ่องแท้ในบทบาทของตนเองที่เขียนไว้ในรัฐธรรมนูญนั้น ๆ การเข้าไปมีส่วนร่วมในทางการเมืองของประชาชนจะมากหรือน้อยนั้น ย่อมสะท้อนถึงผู้นำประเทศ ผู้นำท้องถิ่น ผู้นำชุมชน รวมถึงสถานศึกษาด้วยว่ายังขาดการให้ความรู้ทางการเมืองที่ถูกต้องกับประชาชน (บวรศักดิ์ อุวรรณ โณ และถวิลวดี บุรีกุล, 2548, หน้า 66)

เขตลาดกระบัง เป็น 1 ใน 50 เขตปกครองของกรุงเทพมหานคร ซึ่งเดิมเป็นอำเภอแสนแสบ จังหวัดฉะเชิงเทรา ต่อมาได้เปลี่ยนชื่อเป็นอำเภอลาดกระบัง และเมื่อมีการยุบจังหวัดฉะเชิงเทราไปขึ้นกับจังหวัดพระนคร อำเภอลาดกระบังจึงได้ขึ้นกับจังหวัดพระนคร ต่อมาเมื่อวันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2481 กระทรวงมหาดไทย ได้ลดฐานะจากอำเภอลาดกระบังเป็นกิ่งอำเภอลาดกระบัง จนเมื่อวันที่ 6 มีนาคม พ.ศ. 2500 จึงมีฐานะเป็นอำเภอลาดกระบังอีกครั้งหนึ่ง เมื่อมีการยุบนครหลวงกรุงเทพธนบุรีเป็นกรุงเทพมหานคร และมีประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 335 ลงวันที่ 13 ธันวาคม พ.ศ. 2515 และให้เรียกคำว่า อำเภอ เป็น เขต จึงเรียก อำเภอลาดกระบัง เป็น เขตลาดกระบัง ตั้งแต่วันที่ 14 ธันวาคม พ.ศ. 2515 เป็นต้นมา (สำนักงานเขตลาดกระบัง) ซึ่งเขตลาดกระบัง ประกอบด้วย 6 แขวง ได้แก่ แขวงลาดกระบัง แขวงทับยาว แขวงคลองสองต้นนุ่น แขวงลำปลาทิว แขวงชุมทอง และแขวงคลองสามประเวศ ในพื้นที่แขวงลำปลาทิวนี้มีประชากรอาศัยอยู่ 23,864 คน (สำนักเขตลาดกระบัง, สถิติประชากรและบ้านท้องถิ่นเขตลาดกระบัง ข้อมูล ณ เดือนมิถุนายน 2560) ซึ่งประชากรเหล่านี้ถือได้ว่าเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาเขตลาดกระบัง และเป็นผู้ที่มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมือง เป็นพื้นฐานที่สำคัญในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยของประเทศไทย และเป็นเรื่องที่น่าคิดว่าประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่ลาดกระบัง มีส่วนร่วมทางการเมืองมากน้อยเพียงใด

จากความสำคัญและปัญหาดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง ซึ่งเป็นที่อาศัยของผู้วิจัย ทั้งนี้มุ่งหวังว่าข้อมูลดังกล่าว จะพัฒนาความคิดและพฤติกรรมของประชาชน โดยเฉพาะในเรื่องการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในชุมชนมากยิ่งขึ้น และเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง อันเป็นเป้าหมายสำคัญของการวิจัยครั้งนี้ โดยได้กำหนดวัตถุประสงค์ของการวิจัยต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

สมมติฐานการวิจัย

1. ประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ที่มีเพศแตกต่างกัน มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมือง แตกต่างกัน
2. ประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ที่มีอายุแตกต่างกัน มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมือง แตกต่างกัน
3. ประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมือง แตกต่างกัน
4. ประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ที่มีสถานภาพแตกต่างกัน มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมือง แตกต่างกัน
5. ประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ที่มีอาชีพแตกต่างกัน มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมือง แตกต่างกัน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อให้ทราบถึงการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อนำไปปรับปรุงให้ประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร มีส่วนร่วมทางการเมืองมากยิ่งขึ้น

ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตด้านระยะเวลาของการศึกษา
การศึกษาวิจัย เรื่อง การมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ในครั้งนี้มีระยะเวลาการดำเนินการตั้งแต่เดือน กุมภาพันธ์ 2561 ถึงเดือน มิถุนายน 2561

2. ขอบเขตด้านพื้นที่ของการศึกษา

การศึกษาครั้งนี้จะทำการศึกษาในพื้นที่แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร

3. ขอบเขตด้านเนื้อหาของการศึกษา

การวิจัยนี้มุ่งศึกษาระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร โดยศึกษาการมีส่วนร่วมทางการเมืองในด้านต่าง ๆ คือ 1. ด้านการรับรู้ข่าวสารทางการเมือง 2. ด้านวัฒนธรรมทางการเมือง 3. ด้านการลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง 4. ด้านการกล่อมเกลางานทางการเมือง

นิยามศัพท์เฉพาะ

ประชาชน หมายถึง คนของประเทศ ผู้ได้รับอนุญาตให้ตั้งถิ่นฐานอาศัยอยู่ในรัฐหรือประเทศนั้น และมีหน้าที่ต้องรู้กฎหมาย และมีสิทธิหน้าที่ตามกฎหมาย

เขตลาดกระบัง หมายถึง เขตหนึ่งของการแบ่งการปกครองในกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย 6 แขวง ได้แก่ แขวงลาดกระบัง แขวงทับยาว แขวงคลองสองต้นนุ่น แขวงลำปลาทิว แขวงชุมทอง และแขวงคลองสามประเวศ

แขวงลำปลาทิว หมายถึง พื้นที่ที่มีประชากรอาศัยอยู่ ซึ่งประชากรเหล่านี้ถือได้ว่าเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาเขตลาดกระบัง และเป็นผู้ที่มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมือง

การมีส่วนร่วมทางการเมือง หมายถึง การเปิดโอกาสให้ประชาชนไม่ว่าจะเป็นบุคคลหรือกลุ่มบุคคลเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นในทางตรงหรือทางอ้อม ไม่ว่าจะเป็นในระดับท้องถิ่นหรือระดับชาติ ในลักษณะของการรับรู้ ร่วมคิด ร่วมทำ ในสิ่งที่มีผลกระทบต่อตนเองหรือชุมชน ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้จะศึกษาถึงระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมือง 3 ด้าน คือ 1. ด้านการรับรู้ข่าวสารทางการเมือง 2. ด้านการลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง 3. การรวมกลุ่มดำเนินกิจกรรมทางการเมือง โดยในแต่ละลักษณะสามารถอธิบายได้ ดังนี้

1. การรับรู้ข่าวสารทางการเมือง หมายถึง การรับรู้ข่าวสารทางการเมือง ต้องขึ้นอยู่กับ การเข้าถึงอยู่กับการเข้าถึงข่าวสารในช่องทางใดมากที่สุด และเป็นไปตามสถานการณ์ที่น่าสนใจทางการเมือง หากในช่วงนั้นสถานการณ์ทางการเมืองมีผลกระทบต่อวิถีชีวิตของประชาชน ก็จะทำให้ประชาชนเกิดความสนใจและรับรู้ข่าวสารทางการเมืองเพิ่มมากขึ้น การติดตามข้อมูลข่าวสารทางการเมือง ทั้งนี้สามารถนำข้อมูลเหล่านั้นมาวิเคราะห์เพื่อให้เกิดการตัดสินใจ รวมถึงเกิดผลลัพธ์ทางความพึงพอใจของผู้รับสาร

2. การลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง หมายถึง สิทธิและหน้าที่ของชนชาวไทยที่สำคัญยิ่งในกระบวนการทางการเมืองและการปกครองในระบอบประชาธิปไตย ซึ่งรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน

ได้กำหนดไว้ว่า "บุคคลมีหน้าที่ไปใช้สิทธิเลือกตั้ง บุคคลซึ่งไม่ไปเลือกตั้งโดยไม่แจ้งเหตุอันควรที่ทำให้ไม่อาจไปเลือกตั้งได้ ย่อมเสียสิทธิตามที่กฎหมายบัญญัติ" เพราะการเลือกตั้งเป็นการแสดงออกซึ่งการต้องการของประชาชนที่จะสนับสนุนหรือคัดค้านการตัดสินใจของผู้นำในทางการเมือง การเลือกตั้งจึงถือเป็นการมีส่วนร่วมทางการเมืองที่สำคัญ

3. การรวมกลุ่มดำเนินกิจกรรมทางการเมือง หมายถึง การกระทำกิจกรรมของประชาชนในสังคมที่ได้มีส่วนร่วมกระทำร่วมกันในทางการเมือง พฤติกรรมที่แสดงออกโดยสมัครใจ และถูกต้องตามกฎหมาย ที่แสดงออกถึงความสนใจทางการเมือง และแสดงบทบาทในฐานะที่เป็นผู้ร่วมอยู่ในกลไกทางการเมืองของสังคม

เพศ หมายถึง สิ่งที่แสดงออกถึงตัวตนของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยแบ่งเป็น ชาย หญิง
อายุ หมายถึง อายุปัจจุบันของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยแบ่งเป็น 18-28 ปี, 29-38 ปี, 39-48 ปี และมากกว่า 48 ปี

การศึกษา หมายถึง คุณวุฒิทางการศึกษาสูงสุดของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยแบ่งเป็น ต่ำกว่าปริญญาตรี, ปริญญาตรี, ปริญญาตรีขึ้นไป

สถานภาพ หมายถึง สถานภาพการสมรสของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยแบ่งเป็น โสด, สมรส, หย่าร้าง

อาชีพ หมายถึง การทำกิจกรรม การทำงาน การประกอบอาชีพที่ไม่เป็นโทษต่อสังคมที่ก่อให้เกิดผลผลิตหรือรายได้ โดยอาศัยแรงงาน ความรู้ ทักษะ อุปกรณ์ วิธีการแตกต่างออกไป โดยแบ่งเป็น นักศึกษา, ข้าราชการ, รัฐวิสาหกิจ, รับจ้าง, ธุรกิจส่วนตัว, เกษตรกรรม, ว่างานและอื่น ๆ

บทที่ 2

แนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัย ที่เกี่ยวข้องที่ใช้เป็นแนวทางในการศึกษา ตามลำดับได้ดังนี้

แนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับประชาธิปไตย

แนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับการเมือง

แนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับการมีส่วนร่วมทางการเมือง

ข้อมูลเขตลาดกระบัง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

กรอบแนวคิดการวิจัย

แนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับประชาธิปไตย

ระบบการเมืองการปกครองในระบบประชาธิปไตยนั้น คือ การปกครองที่ให้สิทธิเสรีภาพแก่ประชาชนมากที่สุด นั้นหมายถึงการปกครองที่อำนาจสูงสุดเป็นของประชาชน แต่ในทางปฏิบัติประชาชนจะใช้วิธีการปกครองโดยเลือกตัวแทนเข้าไปบริหารประเทศแทนตนในสภา เพราะประชาชนเป็นเจ้าของอำนาจอธิปไตย ดังนั้นบุคคลหรือคณะบุคคลจะรับตำแหน่งเป็นผู้ปกครองจะต้องได้รับความเห็นชอบจากประชาชนนโยบายในการปกครองประเทศจะต้องสอดคล้องกับความต้องการของประชาชนส่วนใหญ่ การที่จะเป็นประชาธิปไตยที่แท้จริงนั้นต้องเป็นการปกครองโดยอำนาจของคนส่วนใหญ่ และเป็นประโยชน์ต่อคนส่วนมาก ดังนั้นการปกครองแบบนี้จึงเป็นการปกครองของประชาชนโดยประชาชน และเพื่อประชาชน จึงได้มีนักปราชญ์ได้ให้ความหมายดังนี้

แรนนี่ (Ranney, 1974 อ้างถึงใน การเมืองการปกครอง, 2561) ได้กล่าวว่า “ประชาธิปไตยเป็นรูปการปกครอง ซึ่งเป็นไปตามหลักการของการใช้อำนาจอธิปไตยเป็นของปวงชน (Popular sovereignty) ความเสมอภาคทางการเมือง (Political equality) การศึกษากับประชาชน (Popular consultation) และการปกครองโดยกฎหมายเสียงข้างมาก

โรมัส ฮอบส์ เน้นว่าการปกครองที่ดีต้องมาจากประชาชนไม่ใช่อำนาจเทวสิทธิ์ เชื่อในการปกครองระบอบกษัตริย์ในระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ ว่าเป็นการปกครองที่ดีที่สุด หากมีกษัตริย์เป็นประมุขในการปกครองแล้วไม่จำเป็นต้องมีรัฐบาล (การเมืองการปกครอง, 2561)

จอห์น ล็อก (John Locke) ได้เขียนหนังสือทฤษฎีการเมืองเกี่ยวกับที่มาของอำนาจรัฐว่า อำนาจการเมืองต้องมาจากประชาชน ผู้เป็นเจ้าของอำนาจ ไม่ใช่กษัตริย์ ในหนังสือชื่อ สองนิพนธ์ว่า ด้วยเรื่องการปกครอง (Two treaties of government 1690) ซึ่งแนวคิดการเมืองประชาธิปไตย ของล็อก คือ (การเมืองการปกครอง, 2561)

1. อิสรภาพและเสรีภาพเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษย์ซึ่งเกิดมาด้วยความเท่าเทียมกัน
2. รัฐบาลมาจากความยินยอมของประชาชน รัฐบาลจึงเป็นเพียงผู้คอยปกป้องผลประโยชน์ของประชาชนและต้องมีอำนาจจำกัด

3. การที่ประชาชนเป็นเจ้าของอำนาจทางการเมือง ประชาชนจึงมีสิทธิล้มล้างรัฐบาลได้ เมื่อไม่ปฏิบัติตามความต้องการของประชาชน

มองเตสกีเอร์ (Montesquieu) เขียนหนังสือชื่อวิญญานแห่งกฎหมาย (The Spirit of Law 1748) ซึ่งแสดงแนวคิดประชาธิปไตยว่า (การเมืองการปกครอง, 2561)

1. ระบอบกษัตริย์ไม่เหมาะสมสำหรับประเทศที่ประชาชนมีความตื่นตัวทางการเมือง แต่ควรมีรูปแบบการปกครองในระบอบประชาธิปไตย

2. มีความเห็นสอดคล้องกับจอห์น ล็อก โดยให้แนวคิด “ทฤษฎีการแบ่งแยกอำนาจ” โดยแบ่งอำนาจธิปไตย ออกเป็น 3 ส่วน คือ นิติบัญญัติ บริหารและตุลาการ

วอลแตร์ (Voltaire) เป็นนักคิดนักเขียนที่สนับสนุนแนวคิดประชาธิปไตย โดยมีความเห็นว่า เสรีภาพและอิสรภาพเป็นของมนุษย์ รัฐบาลที่ดีต้องให้เสรีภาพและอิสรภาพแก่ประชาชน และต้องเป็นผู้รอบรู้ มีเหตุผลและปกครองด้วยหลักเหตุและผล ประชาชนสามารถใช้เสรีภาพและอิสรภาพในการแสดงความคิดเห็น วอลแตร์ ได้รับสมญานามว่า เจ้าทฤษฎีแห่งสื่อสารมวลชน (การเมืองการปกครอง, 2561)

ซอง ชากส์ รูสโซ (Jean-Jacques Rousseau) เป็นเจ้าทฤษฎีแห่งอำนาจธิปไตยของประชาชน ถือเป็นบิดาแห่งประชาธิปไตย เขียนหนังสือชื่อ Social Contract 1762 (สัญญาประชาคม) โดยเน้นว่า “อำนาจธิปไตยเป็นของปวงชน” รัฐบาลที่ดีต้องมาจากประชาชน และรัฐบาลต้องสัญญากับประชาชนว่าจะดูแลให้ประชาชนอยู่ดีกินดี มีสุข ถ้ารัฐบาลไม่ทำตามสัญญา ประชาชนมีสิทธิล้มล้างรัฐบาลได้ (การเมืองการปกครอง, 2561)

หลักการของระบอบประชาธิปไตย

วีระ รักความสุข ได้สรุปหลักการสำคัญของระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยไว้ดังนี้ (การเมืองการปกครอง, 2561)

1. ประชาชนเป็นแหล่งที่เกิดและเป็นเจ้าของอำนาจสูงสุดในการปกครองประเทศ
2. ประชาชนมีส่วนร่วมในการปกครองโดยวิธีการต่าง ๆ เช่น เลือกตั้งผู้แทนราษฎร การจัดตั้งพรรคการเมือง การใช้เสรีภาพ เป็นต้น

3. การปกครองเพื่อประโยชน์ของประชาชน หมายถึง การใช้อำนาจปกครองที่ถือเอาประโยชน์ของประชาชนเป็นที่ตั้ง
  4. การใช้หลักเหตุผลในการแสดงออกและในการดำเนินงาน รวมตลอดถึงความสัมพันธ์ต่อกัน การกำหนดนโยบาย การแสดงความคิดเห็น การแก้ปัญหา
  5. หลักความยินยอม เป็นการแสวงหาความเห็นพ้องต้องกัน โดยให้บุคคลแต่ละคนมีเสรีภาพในการคิดและตัดสินใจของตน โดยเฉพาะ หากเป็นความคิดของคนส่วนใหญ่นั้นนับได้ว่าเป็นความยินยอมพร้อมใจอันก่อให้เกิดประโยชน์ยิ่งขึ้น เพราะจะทำให้กิจกรรมเหล่านั้นดำเนินไปด้วยดี
  6. หลักการปกครองโดยเสียงข้างมาก โดยไม่ละเมิดสิทธิของฝ่ายข้างน้อย
  7. หลักกฎหมายหรือหลักนิติธรรม หมายถึง ยึดถือหลักกฎหมายเป็นกฎเกณฑ์
  8. หลักการรับฟังและถือเอาเจตนารมณ์ของประชาชนเป็นหัวใจสำคัญ
  9. หลักการปกครองที่รัฐบาลมีอำนาจจำกัด หมายถึงประชาชนมีโอกาสที่จะเปลี่ยนรัฐบาลได้ ถ้ารัฐบาลไม่ปฏิบัติตามเจตนารมณ์ของคนส่วนใหญ่
  10. หลักความเสมอภาค คือความเท่าเทียมกันทางการเมือง ทางกฎหมายและทางโอกาส
  11. หลักศีลธรรม มุ่งให้ประชาชนมีคุณภาพเป็นหลักควบคุมมิให้บุคคลเบียดเบียนกัน และสนับสนุนให้มนุษย์ได้มีการช่วยเหลือเกื้อกูลบุคคลอื่น
  12. หลักการพัฒนาและการปกครองตนเองในระบอบประชาธิปไตยจะเป็นโอกาสให้บุคคลได้พัฒนาทั้งในด้านอาชีพหน้าที่การงานและแนวความคิดสติปัญญาตลอดถึงการปกครองตนเอง
  13. หลักเสรีภาพ เปิดโอกาสบุคคลมีเสรีภาพเลือกปฏิบัติในสิ่งที่จะเป็นประโยชน์แก่ตนมากที่สุด แต่จะต้องไม่ละเมิดสิทธิผลประโยชน์ของคนอื่น
  14. หลักเกี่ยวกับศักดิ์ศรีของมนุษย์ การปกครองในระบอบประชาธิปไตยถือว่าเกียรติและศักดิ์ศรีของมนุษย์นั้นเป็นสิ่งสำคัญ จึงถือว่ามนุษย์ทุกคนมีศักดิ์ศรีเสมอกัน และจะต้องเคารพศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ของคนอื่น
  15. หลักการประนีประนอม ถือว่ามนุษย์ทุกคนมีเหตุผลมีสติปัญญาดูด้วยกันทั้งนั้น แต่เพื่อหลอมรวมเหตุผลและแนวความคิดสติปัญญาเหล่านั้นเข้าด้วยกัน เพื่อประโยชน์แก่ส่วนรวมคือประโยชน์ของประชาชนส่วนใหญ่และประเทศชาติเป็นที่ตั้งจึงต้องประนีประนอมกันในเรื่องที่จะเกิดประโยชน์ดังกล่าว
  16. หลักการยอมรับข้อสงสัย คือยอมรับว่าอะไรจริง อะไรไม่จริง หลักการนี้จึงช่วยให้เกิดความคิดที่กว้างขวางมีใจกว้างยอมรับความคิดและเหตุผลของคนอื่น แล้วนำไปพิสูจน์และทดลองในภายหลังเพื่อให้รู้แจ้งเห็นจริง
- ประชาธิปไตยในฐานะที่เป็นอุดมคติ

การปกครองในระบอบประชาธิปไตยในฐานะเป็นอุดมคติ หรืออุดมการณ์นั้น ได้มีนักปราชญ์ทางการเมืองได้อธิบายความหมายไว้หลายท่าน เช่น

ประชา กัลยาณชาติ และคณะ (2526) ได้อธิบายไว้ว่า ประชาธิปไตยในฐานะที่เป็นอุดมคติ คือ การที่บุคคลมีศรัทธาและความเชื่อมั่นในสติปัญญา เหตุผล และความสามารถของมนุษย์ เทอดทูนอิสระภาพและเสรีภาพของมนุษย์ และเชื่อว่ามนุษย์ทุกคนเกิดมาเท่าเทียมกัน หรือเสมอภาคกัน (การเมืองการปกครอง, 2561)

ชัยอนันต์ สมุทวณิช ได้อธิบายถึงพื้นฐานสำคัญของอุดมการณ์ประชาธิปไตยสมัยใหม่ และลักษณะสัมพันธ์กับประชาธิปไตยในฐานะที่เป็นระบบการเมือง ดังนี้ (การเมืองการปกครอง, 2561)

1. การมีศรัทธาในความสามารถของมนุษย์ ในสติปัญญา การรู้จักใช้เหตุผล การยึดหลักเหตุผลด้วยวิธีการทดสอบค้นคว้าตามแบบวิทยาศาสตร์ ตลอดจนการมองของมนุษย์ในแง่ที่ว่าสามารถร่วมมือกันทำงานเพื่อความสุขส่วนรวมได้

2. ความเชื่อในความเป็นอิสระและเสรีภาพของมนุษย์ จากความคิดที่ว่า มนุษย์รู้จักใช้เหตุผลการค้นหาลิขิตที่พึงปรารถนาในการใช้ชีวิตร่วมกัน โดยเปิดโอกาสให้ทุกคนอาศัยการพิจารณาตามเหตุผลนี้ ทำให้เกิดความเชื่อในความเป็นอิสระและเสรีภาพของมนุษย์ ความเป็นอิสระหมายถึงความสามารถที่จะเลือกใช้ชีวิตกระทำการหรือไม่กระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งด้วยตนเอง โดยไม่ตกอยู่ใต้อำนาจบงการของบุคคลอื่น เนื่องจากมนุษย์มีความสามารถที่จะใช้เหตุผลในการเลือกตัดสินใจตกลงใจนี้ ย่อมหมายถึงการที่ทำให้คนเราต้องผูกพันรับผิดชอบในสิ่งที่ได้กระทำลงไปแล้วด้วย

3. การยอมรับในความเท่าเทียมกันของคน ความเท่าเทียมกันหรือความเสมอภาคกันนี้ ไม่ได้หมายถึง ความเท่าเทียมกันทางสติปัญญาหรือกายภาพแต่เป็นความเสมอภาคทางกฎหมายและทางการเมือง ทุกคนควรได้รับการปฏิบัติจากเจ้าหน้าที่ของรัฐ ได้รับความคุ้มครองจากกฎหมายโดยเท่าเทียมกัน ความมีสิทธิเสรีภาพทางการเมืองและโอกาสต่าง ๆ ที่จะใช้ชีวิตในสังคมอย่างเท่าเทียมกัน โดยไม่แบ่งแยกเชื้อชาติ กำเนิด เพศ หรือฐานะทางเศรษฐกิจสังคม

ประชาธิปไตยในฐานะที่เป็นระบบการเมืองการปกครอง

ประชาธิปไตยในฐานะที่เป็นระบบการเมืองการปกครอง หมายถึงการปกครองที่มีรัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุด และรัฐธรรมนูญนั้นมีการแบ่งแยกอำนาจอธิปไตยออกเป็นสัดส่วน อำนาจนิติบัญญัติ อำนาจบริหารและอำนาจตุลาการ กำหนดความสัมพันธ์ของอำนาจไว้ว่า ผู้ปกครองจะได้อำนาจมาโดยวิธีใดจะใช้อำนาจอย่างไร และมีวิธีการรักษาอำนาจไว้อย่างไร กำหนดสิทธิหน้าที่ของประชาชนและของรัฐบาลและกล่าวถึงการคุ้มครองสิทธิของประชาชน ประชาชนจะใช้อำนาจ สติปัญญาเลือกผู้แทนราษฎรเข้าไปทำหน้าที่ออกกฎหมาย มีระบบพรรค

การเมืองซึ่งทำตัวเป็นตัวแทนของกลุ่มประชาชน ให้ความคุ้มครองแก่ประชาชนอย่างเท่าเทียมกัน การให้สิทธิทางการเมืองโดยไม่จำกัดเพศและฐานะของบุคคล ดังนักรัฐศาสตร์หลายท่านได้ให้หลักสำคัญของระบบการปกครองแบบประชาธิปไตยไว้ดังนี้

จรรยา สุภาพ (2522) ได้กล่าวถึงหลักสำคัญของประชาธิปไตยในฐานะที่เป็นระบบการเมืองการปกครองไว้ว่า “...หลักการที่สำคัญของการปกครองในระบอบประชาธิปไตยคือ ประชาชนต้องเป็นเจ้าของอำนาจสูงสุดในการปกครอง มีส่วนร่วมในการปกครอง การวางนโยบาย และการตัดสินใจในปัญหาของประเทศ การมีส่วนร่วมนี้อาจจะเป็นแบบโดยตรงหรือโดยอ้อมก็ได้ โดยตรงคือการที่ประชาชนเข้าไปบริหารเอง โดยอ้อมคือการเลือกตั้งผู้แทนเข้าไปทำหน้าที่ในสภาแทน...” (การเมืองการปกครอง, 2561)

ทินพันธ์ นาคะตะ ได้กล่าวถึงหลักสำคัญของระบบการเมืองการปกครองระบอบประชาธิปไตยไว้ดังนี้ คือ (การเมืองการปกครอง, 2561)

1. การปกครองแบบประชาธิปไตย ถือหลักว่า ประชาชนเป็นเจ้าของอำนาจอธิปไตยหรืออำนาจสูงสุดในการปกครองประเทศโดยประชาชนเป็นผู้ใช้อำนาจในการออกกฎหมายโดยผ่านสภานิติบัญญัติ ประชาชนเป็นผู้ใช้อำนาจบริหาร โดยผ่านทางฝ่ายบริหารและประชาชนเป็นผู้ใช้อำนาจทางตุลาการ โดยผ่านทางศาล การใช้อำนาจเหล่านี้ได้มาจากความยินยอมของประชาชน ฉะนั้นเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลจะต้องรับผิดชอบต่อประชาชนและเป็นผู้บริการประชาชนทั้งนี้เพราะระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยต้องยึดมั่นในความสำเร็จของบุคคลในความเสมอภาคและเสรีภาพของมนุษย์

2. การปกครองแบบประชาธิปไตยจะต้องมีวิธีการ หรือข้อกำหนดเกี่ยวกับการเลือกผู้นำฝ่ายต่าง ๆ รวมทั้งวิธีการควบคุมการใช้อำนาจของผู้นำเหล่านั้น ประชาชนมีบทบาทในการปกครอง คือ การเลือกตั้งรัฐบาลจึงเป็นการปกครองที่กำหนดระเบียบปฏิบัติต่าง ๆ เกี่ยวกับการให้ได้ว่าซึ่งอำนาจตัดสินใจข้อตกลงใจตามแบบประชาธิปไตย

3. ประชาธิปไตยมีหลักมุ่งหมายเพื่อผลประโยชน์ของประชาชนส่วนรวมไม่ใช่เพื่อผู้มีอำนาจกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งโดยเฉพาะ

ประชา กัลยาณชาติ และคณะ (2526) ได้อธิบายถึงประชาธิปไตยในฐานะที่เป็นระบบการเมืองไว้ดังนี้ (การเมืองการปกครอง, 2561)

1. เป็นระบบการเมืองที่ถือว่า อำนาจเป็นของประชาชนหรือมาจากประชาชน รัฐบาลเป็นเพียงผู้ได้รับมอบหมายอำนาจให้ทำหน้าที่ปกครองแทนประชาชนเท่านั้น และประชาชนมีโอกาสเปลี่ยนตัวแทนของตนได้ตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายรัฐธรรมนูญ ซึ่งอาจจะมีวาระทุก 4 ปี หรือ 5 ปี มิได้เลือกตั้งเพียงครั้งเดียวเป็นผู้แทนตลอดชีพ

2. เป็นการปกครองโดยประชาชน กล่าวคือเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามีส่วนร่วมในการปกครองในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การปกครองระดับท้องถิ่น การปกครองระดับชาติ การแสดงความคิดเห็นต่อการบริหารงานของรัฐบาล การเรียกร้องความไม่เป็นธรรมต่าง ๆ และการแสดงมติมหาชน เป็นต้น

3. เป็นการปกครองเพื่อประชาชน หมายถึง การปกครองประเทศโดยคำนึงถึงประโยชน์สุขของประชาชนเป็นสำคัญ ไม่ใช่เพื่อผลประโยชน์ของคนหรือกลุ่มของคนในคณะรัฐบาลเป็นที่ตั้ง นอกจากนั้นรัฐบาลยังมีอยู่เพื่อรับใช้ประชาชน มิใช่ประชาชนต้องเสียสละทุกอย่างเพื่อรัฐ ดังระบบการเมืองแบบฟาสซิสต์ หรือการปกครองแบบเผด็จการคอมมิวนิสต์ซึ่งถือว่าประชาชนเป็นบ่าว รัฐบาลเป็นนาย แต่การปกครองแบบประชาธิปไตยจึงกำหนดให้รัฐบาลมีอำนาจจำกัดปล่อยให้เอกชนดำเนินกิจการและดำเนินชีวิตด้านต่าง ๆ เองอย่างเสรี โดยเข้าไปก้าวก่ายให้น้อยที่สุด นอกจากกรณีที่เกิดการนั้น ๆ เอกชนไม่สามารถทำเองได้ และเห็นว่าเมื่อรัฐดำเนินการเองแล้วจะก่อให้เกิดประโยชน์สุขต่อส่วนรวมมากขึ้นเท่านั้น

4. เป็นการปกครองที่ยึดหลักกฎหมายรัฐบาลเป็นผู้ปกครองที่เคารพกฎหมายและปฏิบัติการภายใต้บทบัญญัติแห่งกฎหมาย มิได้ยึดตัวบุคคลเป็นหลักในการบริหารประเทศ และประชาชนทุกคนต้องอยู่ภายใต้ข้อบังคับแห่งกฎหมายเท่าเทียมกัน

ประชาธิปไตยในฐานะที่เป็นวิถีชีวิต

การปกครองระบอบประชาธิปไตยถ้าจะมีเพียงอุดมการณ์ อุดมคติหรือรูปแบบทางการเมืองการปกครองเท่านั้น การปกครองย่อมจะไม่บรรลุเป้าหมาย ถ้าขาดองค์ประกอบที่สามของประชาธิปไตยคือประชาธิปไตยในฐานะที่เป็นวิถีชีวิตอันหมายถึงประชาธิปไตยที่คนในชาติทั้งชาติจะต้องประพฤติปฏิบัติให้เป็นนิสัยในชีวิตประจำวัน ไม่ว่าจะอยู่ในบ้าน อยู่ในสถานศึกษา อยู่ในหน่วยงานหรืออยู่ในกลุ่มเพื่อนจะต้องยึดหลักหรือใช้หลักของประชาธิปไตยเท่านั้นปฏิบัติต่อบุคคลอื่น ประชาธิปไตยจึงจะเกิดขึ้นในบ้านในเมืองได้อย่างสมบูรณ์ และการที่บุคคลในชาติมีคุณลักษณะเป็นประชาธิปไตยทั้งด้านจิตใจ ทศนคติ ค่านิยม ความเชื่อ บุคลิกภาพและวิถีชีวิตอย่างนี้เรียกว่า “วัฒนธรรมทางการเมืองระบอบประชาธิปไตย”

สมพงษ์ เกษมสิน และจรูญ สุภาพ (2520) ได้อธิบายไว้ว่า ประชาธิปไตยนอกจากจะหมายถึงการปกครองแล้ว ยังเป็นวิถีชีวิตที่บุคคลอาจจะใช้ชีวิตร่วมกันได้อย่างมีเหตุผล และอย่างยุติธรรม วิถีชีวิตในระบอบประชาธิปไตยนั้นเป็นสิ่งที่พบเห็นได้ในประเทศที่ประชาธิปไตยได้หยั่งรากไว้อย่างมั่นคง (การเมืองการปกครอง, 2561)

แนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับการเมือง

มีนักรัฐศาสตร์หลายท่านได้ให้ความหมายของคำว่า การเมือง ซึ่งตรงกับคำว่า Politics ในภาษาอังกฤษ เป็นคำพูดและกล่าวถึงกันเสมอไม่ว่าจะเป็นในกลุ่มประชาชน ข้าราชการ หน่วยงานการปกครอง ทหารและตำรวจ หน่วยงานภาครัฐและเอกชน ตลอดจนหนังสือพิมพ์และสื่อมวลชนต่าง ๆ เรามักจะได้ยินคนพูดถึงการเมืองทั้งในด้านบวก และในด้านลบ หากดูความหมาย การเมืองจากนักรัฐศาสตร์หลายท่านแล้วจะเห็นได้ว่ามีการความหมายที่ค่อนข้างจะแตกต่างกัน ออกไป บางท่านก็ให้ความหมายไว้อย่างแคบ ๆ บางท่านก็ให้ความหมายไว้อย่างกว้าง ๆ จึงไม่สามารถนำไปใช้ได้กับการเมืองทุกรูปแบบและในทุกยุคสมัยได้ (เอกวิทย์ มณีธร, 2554, หน้า 106-107) โดยในที่นี้

อริสโตเติล (Aristotle) นักปรัชญาการเมืองสมัยกรีกโบราณ ได้ให้ความหมายของการเมืองว่า เป็นการใช้อำนาจหน้าที่เพื่อสาธารณะประโยชน์และแสดงทัศนคติว่าโดยธรรมชาติแล้วมนุษย์เป็นสัตว์การเมือง จะต้องอาศัยอยู่ร่วมกันเป็นชุมชน (เอกวิทย์ มณีธร, 2554)

แมกซ์ เวเบอร์ (Max Weber) นักสังคมวิทยาชาวเยอรมันได้ให้ความหมายของการเมืองว่า หมายถึง การต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจ เพื่อสามารถแบ่งสรรอำนาจหน้าที่ระหว่างบุคคลหรือกลุ่มบุคคลหรือระหว่างส่วนย่อย ๆ ภายในรัฐนั้น (เอกวิทย์ มณีธร, 2554)

นิโคโล มาเคียเวลลี (Niccolo Machiavelli) นักคิดและนักการเมืองชาวอิตาลีได้ให้ความหมายของการเมืองว่า เป็นเรื่องของการต่อสู้เพื่อแสวงหาอำนาจและการใช้อำนาจอย่างมีศิลปะ (เอกวิทย์ มณีธร, 2554)

เดวิด อีสตัน (David Easton) นักรัฐศาสตร์ชาวอเมริกันได้ให้ความหมายของการเมืองว่า การเมืองเป็นเรื่องราวของการใช้อำนาจหน้าที่ในการจัดสรรสิ่งที่มีคุณค่าสำหรับสังคม (เอกวิทย์ มณีธร, 2554)

สตีเฟน แทนเซย์ (Stephen Tansey) นักวิชาการชาวอังกฤษ ได้กล่าวถึงการเมืองว่า การเมืองเป็นศาสตร์และศิลป์ในการปกครองที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบโครงสร้างการบริหารการจัดการ ประโยชน์ต่าง ๆ ในรัฐอย่างมีระเบียบกฎเกณฑ์ ทั้งนี้การเมืองเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องภายในรัฐและสัมพันธ์กับรัฐอื่น ๆ อีกด้วย (เอกวิทย์ มณีธร, 2554)

สำหรับนักรัฐศาสตร์ชาวไทยหลายท่านนั้นได้ให้ความหมาย การเมือง ไว้อย่างน่าสนใจ เช่น สมบัติ ชำรงธวัชวงศ์ (2544, หน้า 3-7) ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับการเมืองไว้อย่างน่าสนใจว่า การเมือง (Politics) คนทั่วไปอาจให้ความหมายหลากหลายแตกต่างกันไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ การรับรู้ การเรียนรู้ และความเข้าใจของแต่ละบุคคล หรืออาจกล่าวได้ว่าขึ้นอยู่กับกระบวนการการหล่อหลอมกล่อมเกลามาทางสังคม (Socialization process) ของแต่ละบุคคล ซึ่งบุคคลที่เติบโตมาจากภายใต้สิ่งแวดล้อมของสังคมอำนาจนิยมอาจเห็นว่าการเมืองเป็นเรื่องของชน

ชั้นผู้ปกครอง เป็นภาระหน้าที่ของผู้ปกครองที่ต้องใช้อำนาจ เพื่อปกครองประเทศเพื่อสร้างความสงบสุข ความเรียบร้อยในประเทศเพื่อระดมทรัพยากรในการพัฒนาประเทศ และเป็นหน้าที่ของประชาชนผู้อยู่ใต้การปกครองที่จะต้องเชื่อฟังและปฏิบัติตามระเบียบและกฎหมายที่ผู้ปกครองบัญญัติไว้โดยเคร่งครัด ผู้ใดฝ่าฝืนหรือละเมิดสิทธิจะต้องถูกลงโทษโดยเด็ดขาด นอกจากนี้อาจเห็นว่าผู้นำที่จะรับผิดชอบในการปกครองประเทศต้องเป็นชนชั้นปกครองที่มีความรู้และประสบการณ์ทางการปกครองมาโดยตรง ส่วนประชาชนทั่วไปไม่มีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะเป็นผู้ปกครอง

ชลธิศ ชีระวุฒิ (2551, หน้า 278-280 อ้างถึงใน เอกวิทย์ มณีธร, 2554) ได้ให้ความหมายของคำว่า “การเมือง” ว่า ในความหมายที่ผูกติดกับระบบการเมืองและ/หรือรัฐ การเมือง คือ การจัดสรรสิ่งที่มีคุณค่าหรือทรัพยากร โดยมีอำนาจที่เป็นที่ยอมรับกันมาทำให้เกิดการปฏิบัติตาม หรือการเมืองเป็นเรื่องของการที่มีคนกลุ่มหนึ่งใช้อิทธิพลต่อคนอีกกลุ่มหนึ่ง เพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่มีคุณค่าทางสังคม สิ่งที่มีคุณค่าทางสังคมในที่นี้มีได้หลายอย่าง เช่น อำนาจ ความศรัทธา นับถือ ความยุติธรรม ความนิยมชมชอบ ความอยู่ดีกินดี ความมั่งคั่ง ความรอบรู้ ทักษะ เป็นต้น ในความหมายนี้การเมืองจะถูกตีกรอบเอาไว้ว่า เป็นความสัมพันธ์ของมนุษย์ในระบบการเมือง ซึ่งสามารถแยกออกจากความสัมพันธ์ของมนุษย์ในระบบย่อยอื่น ๆ ของสังคมได้ โดยที่ระบบการเมืองจะมีเป้าหมายในตัวเองที่แตกต่างจากระบบย่อยอื่น ๆ ของสังคม เช่น ระบบวัฒนธรรม ระบบเศรษฐกิจ ระบบการศึกษา

ณรงค์ สินสวัสดิ์ (2539, หน้า 3 อ้างถึงใน เอกวิทย์ มณีธร, 2554) ได้ให้ความหมายของคำว่า การเมือง คือ เป็นการต่อสู้ช่วงชิง การรักษาไว้และการใช้อำนาจทางการเมือง โดยที่อำนาจทางการเมืองหมายถึง อำนาจในการที่จะวางนโยบายในการบริหารประเทศหรือสังคม อำนาจที่จะแต่งตั้งบุคคลเพื่อช่วยในการนำนโยบายไปปฏิบัติ และ อำนาจที่จะใช้ข้าราชการ งบประมาณหรือเครื่องมืออื่น ๆ ในการนำส่วนร่วมนโยบายไปปฏิบัติ แนวการมองการเมืองเป็นเรื่องของอำนาจ

สุขุม นवलสกุล (2527, หน้า 13-14 อ้างถึงใน เอกวิทย์ มณีธร, 2554, หน้า 107) ให้ความเห็นว่า การเมืองเป็นเรื่องของอำนาจที่มีผลกระทบต่อสังคมโดยส่วนรวม เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขันตลาดในสังคม และทำให้สังคมแห่งนั้นเจริญในทางที่ดีขึ้น

จึงอาจสรุปได้ว่า การเมือง หมายถึง การจัดสรรอำนาจ จัดสรรทรัพยากร เพื่อประโยชน์สุขของประชาชนเป็นอันดับแรก

การจัดสรรอำนาจ หมายถึง กระบวนการได้มาซึ่งอำนาจทางการเมือง ซึ่งถูกกำหนดกฎเกณฑ์และกติกาให้เป็นไปตามรูปแบบหรือระบบการเมืองที่เป็นอยู่ ความแตกต่างของระบบการเมืองทำให้กระบวนการเพื่อได้มาซึ่งอำนาจทางการเมืองแตกต่างกันออกไป

ในส่วนของกรใช้อำนาจเพื่อประโยชน์สุขของประชาชนจะมีความหมายครอบคลุมถึงการใช้อำนาจในการบัญญัติและบังคับใช้กฎหมาย และระเบียบทั้งหมดทั้งมวลของสังคม เพื่อ

ส่งเสริมการอยู่ร่วมกันของประชาชนในสังคมอย่างสงบสุข ตลอดจนการใช้อำนาจในการจัดสรรทรัพยากรและดำเนินโครงการและกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมการมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นของประชาชนอย่างเท่าเทียมกัน

ดังนั้น การใช้อำนาจทางการเมืองซึ่งเป็นอำนาจสูงสุดของสังคม จึงต้องมีจุดมุ่งหมายเพื่อที่จะคุ้มครองประชาชนที่มีชีวิตความเป็นอยู่ที่แตกต่างกันให้มีโอกาสที่จะได้ดำรงชีวิตที่ดีอย่างเท่าเทียมกัน โดยจำกัดไม่ให้คนใดคนหนึ่ง กลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง เอาเปรียบหรือมีอำนาจมากกว่า ทุกคนมีสิทธิที่เท่าเทียมกัน ซึ่งหมายถึงการใช้อำนาจเพื่อสร้างสรรค์ความเป็นธรรมของสังคม อันเป็นพื้นฐานสำคัญในการส่งเสริมชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชน

จากความหมายของคำว่าการเมืองที่นักรัฐศาสตร์หลายท่านได้กล่าวไว้ในข้างต้น จะยึดความหมายใดความหมายหนึ่ง คงเป็นไปได้ เพราะ ไม่มีความหมายใดที่ผิดหรือถูกต้องสมบูรณ์ แต่เป็นเพียงการแสดงความคิดเห็น ที่นักรัฐศาสตร์หวังที่จะทำความเข้าใจกับปรากฏการณ์ใด ๆ ทุกคนจึงมีสิทธิที่จะให้คำจำกัดความในความคิดของตนเองเท่านั้น

แนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับการมีส่วนร่วมทางการเมือง

การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนตามรัฐธรรมนูญ 2560

รัฐธรรมนูญ ฉบับปัจจุบัน ประกาศใช้ตั้งแต่วันที่ 6 เมษายน 2560 รัฐธรรมนูญฉบับนี้รับรองสิทธิของประชาชนไว้มากมาย มีสิทธิในหลายประเด็นที่ได้รับการรับรอง ไว้ดังนี้

รัฐธรรมนูญกำหนดช่องทางที่ประชาชนสามารถมีส่วนร่วมได้โดยการใช้สิทธิทางตรง มีดังนี้

1. ตามมาตรา 43 บุคคลและชุมชนมีสิทธิเข้าชื่อกันเพื่อเสนอแนะต่อหน่วยงานรัฐ ให้ดำเนินการที่จะเป็นประโยชน์ต่อประชาชนหรือชุมชน หรือเร่งด่วนไม่ดำเนินการสิ่งที่จะก่อผลเสีย และหน่วยงานรัฐต้องพิจารณาข้อเสนอ นั้น โดยให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการพิจารณาด้วย

2. ตามมาตรา 133 ผู้มีสิทธิเลือกตั้งจำนวนไม่น้อยกว่า 10,000 คน สามารถเข้าชื่อกันเพื่อเสนอกฎหมายเกี่ยวกับสิทธิเสรีภาพของประชาชนและหน้าที่ของรัฐต่อสภาผู้แทนราษฎรได้

3. ตามมาตรา 254 ประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีสิทธิเข้าชื่อกันเพื่อเสนอข้อบัญญัติหรือเพื่อถอดถอนสมาชิกสภาท้องถิ่นได้ โดยรัฐธรรมนูญยังไม่ได้กำหนดจำนวนรายชื่อที่ต้องใช้ไว้ ซึ่งอาจแตกต่างกันไปตามท้องถิ่น และจะต้องมีกฎหมายออกมากำหนดหลักเกณฑ์ต่อไป

4. ตามมาตรา 256 ประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งจำนวนไม่น้อยกว่า 50,000 คนสามารถเข้าชื่อกันเพื่อเสนอแก้ไขรัฐธรรมนูญได้

นอกจากสิทธิโดยตรงที่ประชาชนสามารถเข้าชื่อกันเพื่อที่จะเสนอกฎหมายและนโยบายแล้ว รัฐธรรมนูญยังกำหนดให้รัฐมีหน้าที่ต้องจัดให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจอีกหลายเรื่อง หลายประเด็น ดังนี้

1. ตามมาตรา 57 (1) รัฐต้องอนุรักษ์ ฟื้นฟู และส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่น ศิลปะ วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม และจารีตประเพณีอันดีงาม จัดให้มีพื้นที่สาธารณะสำหรับการทำกิจกรรม โดยต้องส่งเสริมให้ประชาชน ชุมชน และองค์กรท้องถิ่นมีส่วนร่วมด้วย
2. ตามมาตรา 57 (2) รัฐต้องอนุรักษ์ คุ้มครอง บำรุงรักษา ฟื้นฟู ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และความหลากหลายทางชีวภาพ โดยต้องให้ประชาชน และชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วม ดำเนินการและได้รับประโยชน์ด้วย
3. ตามมาตรา 63 รัฐต้องจัดให้มีมาตรการเพื่อป้องกันและจัดการทุจริตและประพฤติมิชอบ รวมทั้งกลไกส่งเสริมให้ประชาชนรวมตัวกันเพื่อมีส่วนร่วมในการรณรงค์ ต่อต้าน หรือชี้เบาะแสการทุจริต
4. ตามมาตรา 65 ในกฎหมายว่าด้วยการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ ต้องมีบทบัญญัติเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมและการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนทุกภาคส่วน
5. ตามมาตรา 68 รัฐต้องอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนา ส่งเสริมสนับสนุน การศึกษาและเผยแผ่หลักธรรม ต้องมีมาตรการป้องกันการบ่อนทำลาย และต้องส่งเสริมให้พุทธศาสนิกชนมีส่วนร่วมดำเนินการดังกล่าวด้วย
6. ตามมาตรา 74 รัฐต้องจัดให้มีระบบแรงงานสัมพันธ์ หรือ ระบบความสัมพันธ์ระหว่างสหภาพลูกจ้างและนายจ้าง ที่ทุกฝ่ายมีส่วนร่วม
7. ตามมาตรา 78 รัฐต้องให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศด้านต่าง ๆ การจัดทำบริการสาธารณะ การตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐ การต่อต้านการทุจริต รวมทั้งการตัดสินใจทางการเมือง และการอื่น ๆ ที่อาจมีผลกระทบต่อประชาชน
8. ตามมาตรา 178 รัฐต้องออกกฎหมายที่จะให้ประชาชนมีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็น และได้รับการเยียวยาจากผลกระทบของการทำหนังสือสัญญาระหว่างประเทศ
9. ตามมาตรา 252 ผู้บริหารขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบพิเศษ จะมาจากการเลือกตั้งหรือมาจากความเห็นชอบของสภาท้องถิ่น หรือวิธีอื่นก็ได้แต่ต้องให้ประชาชนมีส่วนร่วมด้วย
10. ตามมาตรา 253 ในการดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ให้เปิดเผยข้อมูล และรายงานผลให้ประชาชนทราบ และมีกลไกให้ประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมด้วย

11. ตามมาตรา 257(3) การปฏิรูปประเทศต้องทำให้ประชาชนมีความสุข มีคุณภาพชีวิตที่ดี และมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศและการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

12. ตามมาตรา 259 กฎหมายว่าด้วยขั้นตอนและแผนการปฏิรูปประเทศ ต้องระบุถึงการมีส่วนร่วมของประชาชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

นอกจากนี้ รัฐธรรมนูญยังกำหนดให้รัฐมีหน้าที่ต้องเปิดรับฟังความคิดเห็นของประชาชน อีกอย่างน้อย 4 ประเด็นสำคัญ ดังนี้

1. ตามมาตรา 58 การดำเนินการที่อาจมีผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติ คุณภาพสิ่งแวดล้อม สุขภาพอนามัย ฯลฯ รัฐต้องจัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นของผู้มีส่วนได้เสียประชาชน และชุมชนที่เกี่ยวข้องก่อน เพื่อนำมาประกอบการพิจารณาดำเนินการ

2. ตามมาตรา 65 ในกฎหมายว่าด้วยการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ ต้องมีบทบัญญัติเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมและการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนทุกภาคส่วน

3. ตามมาตรา 77 ก่อนการออกกฎหมายทุกระดับ รัฐต้องจัดรับฟังความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้อง วิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากกฎหมาย รวมทั้งเปิดเผยผลการรับฟังความคิดเห็นต่อประชาชน

4. ตามมาตรา 178 รัฐต้องออกกฎหมายที่จะให้ประชาชนมีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็น และได้รับการเยียวยาจากผลกระทบของการทำหนังสือสัญญาระหว่างประเทศ

สุจิต บุญบงการ (2537) การมีส่วนร่วมทางการเมืองถือว่าเป็นลักษณะที่สำคัญประการหนึ่งของระบบการเมืองสมัยใหม่ ทั้งนี้ เนื่องจากประชาชนมักมีความตื่นตัวหรือสนใจในทางการเมืองสูงกว่าในระบบจารีตประเพณี อย่างไรก็ตาม การมีส่วนร่วมทางการเมืองนี้มีลักษณะแตกต่างกันออกไปตามลักษณะของระบบการเมืองสมัยใหม่

ในระบบการเมืองประชาธิปไตย การมีส่วนร่วมทางการเมืองมีหลายรูปแบบ แต่ทุกรูปแบบเป็นเรื่องของความสมัครใจ ปราศจากการบังคับ รูปแบบของการมีส่วนร่วมทางการเมืองอาจมีตั้งแต่รูปแบบเล็ก ๆ เช่น การแสดงความคิดเห็น การอภิปรายทางการเมือง การเขียนจดหมายแสดงความคิดเห็นถึงนักการเมือง ไปจนถึงรูปแบบที่มีน้ำหนักกว้างขวางขึ้น เช่น การไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง การช่วยผู้สมัครณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง การชุมนุมประท้วง การเดินขบวน การวิ่งเต้น เพื่อให้ผู้นำทางการเมืองออกกฎหมายหรือยอมรับในนโยบายที่ตนเรียกร้อง (Lobbying) ตลอดจนการเข้าเป็นสมาชิกพรรคการเมืองกลุ่มหรือองค์การทางการเมืองทั้งหลาย

การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนจึงเป็นตัวแปรที่สำคัญต่อความมีเสถียรภาพทางการเมือง การตื่นตัวทางการเมืองของประชาชนมีผลให้ระบบการเมืองสันตะเทือน ผู้นำฝ่ายตรงข้ามอาจใช้ประชาชนเป็นเครื่องมือทำทลายอำนาจของผู้นำในอำนาจซึ่งอาจนำมาซึ่งความวุ่นวาย

ทางการเมืองได้ นักรัฐศาสตร์รวมไปถึงนักวิชาการ หลายคนได้พยายามแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างการมีส่วนร่วมทางการเมืองกับความไม่มีเสถียรภาพทางการเมือง โดยได้แสดงให้เห็นว่า เมื่อประชาชนมีความหวังขึ้นมีความต้องการมากขึ้นในสิ่งต่าง ๆ ในชีวิต เนื่องจากสังคมมีความเจริญขึ้น จะเป็นผลให้ประชาชนเรียกร้องต่อระบบการเมืองให้ตอบสนองความต้องการของตนที่เพิ่มมากขึ้น ระบบการเมืองมักตอบสนองได้ไม่เต็มที่ จุดนี้เองที่ทำให้เกิดความไม่พอใจหรือความคับข้องใจขึ้นทำให้ประชาชนเริ่มต้นตัวทางการเมืองและผลักดันตนเองให้เข้าไปมีส่วนร่วมทางการเมืองเพื่อกดดันให้ประชาชนตัดสินใจตามความต้องการของตัวเอง เมื่อระบบการเมืองยังไม่สามารถสนองตอบให้เป็นที่พอใจได้ ประชาชนจะเปลี่ยนการกดดันแบบสันติมาเป็นแบบการใช้ความรุนแรงและเมื่อถึงจุดนี้ ระบบการเมืองจะพบกับความระส่ำระสายไร้เสถียรภาพได้

เกียรติกจร วัจนะสวัสดิ์ (2550, หน้า 1) การมีส่วนร่วม (Participation) ตามพจนานุกรมอังกฤษฉบับออกฟอร์ด ได้ให้คำนิยามไว้ว่า “เป็นการมีส่วนร่วม (ร่วมกับคนอื่น) ในการกระทำบางอย่างหรือบางเรื่อง” คำว่า การมีส่วนร่วม โดยมากมักจะใช้ในความหมายตรงข้ามกับคำว่า “การเมินเฉย (Apathy)” ฉะนั้น คำว่าการมีส่วนร่วมตามความหมายข้างต้น จึงหมายถึง การที่บุคคลกระทำการในเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือในประเด็นที่บุคคลนั้นสนใจ ไม่ว่าจะเขาจะได้ปฏิบัติการเพื่อแสดงถึงความสนใจอย่างจริงจังหรือไม่ก็ตาม และไม่จำเป็นที่บุคคลนั้นจะต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับกิจกรรมนั้นโดยตรงก็ได้ แต่การมีทัศนคติ ความคิดเห็น ความสนใจ ห่วงใย ก็เพียงพอแล้วที่จะเรียกว่าเป็นการมีส่วนร่วมได้ และยังได้ให้คำจำกัดความของการมีส่วนร่วมของประชาชนว่า “การมีส่วนร่วมของประชาชน” หมายถึง การที่กลุ่มประชาชน หรือขบวนการที่สมาชิกของชุมชนที่กระทำการออกมาในลักษณะของการทำงานร่วมกัน ที่จะแสดงให้เห็นถึงความต้องการร่วม ความสนใจร่วม มีความต้องการที่จะบรรลุถึงเป้าหมายร่วมทางเศรษฐกิจและสังคมหรือการเมือง หรือการดำเนินการร่วมกันเพื่อให้เกิดอิทธิพลต่อรองอำนาจ มติชน ไม่ว่าจะเป็ทางตรงหรือทางอ้อม หรือการดำเนินการเพื่อให้เกิดอิทธิพลต่อรองอำนาจทางการเมือง เศรษฐกิจ การปรับปรุงสถานภาพทางสังคมในกลุ่มชุมชน

กระบวนการมีส่วนร่วม

เมื่อก้าวถึงกระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชนแล้ว จะต้องนึกถึงกระบวนการที่จะให้ประชาชนได้เข้ามามีบทบาทในทุกขั้นตอนของการมีส่วนร่วม เพราะอย่างน้อยที่สุดประชาชนจะต้องได้รับรู้ขั้นตอนการดำเนินการต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นขั้นตอนการตัดสินใจ ขั้นตอนการดำเนินงาน และขั้นตอนในการประเมินผลงาน เพื่อให้รับรู้ถึงความเป็นไปในกิจกรรมสาธารณะต่าง ๆ ซึ่งมีผลกระทบต่อประชาชนทั้งทางตรงและทางอ้อม ดังนั้น กระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชน มีนักวิชาการที่ได้ทำการวิจัย ได้กล่าวถึงกระบวนการมีส่วนร่วมตามประเด็นสำคัญต่าง ๆ เช่น ถวิลวดี บุรีกุล (2543) ได้กล่าวถึงกระบวนการมีส่วนร่วมที่นำมาประมวลเป็นระดับไว้

ได้อย่างน่าสนใจ โดยถวิลวดี ได้ทำวิจัยเรื่องประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วม และได้ข้อสรุปถึงกระบวนการมีส่วนร่วม ควรจะมีลำดับขั้นประกอบไปด้วย การให้ข้อมูล การเปิดรับความคิดเห็นของประชาชน การปรึกษาหารือการวางแผนร่วมกัน การร่วมปฏิบัติและการควบคุมติดตามโดยประชาชน โดยเป็นการเริ่มจากการสื่อสารทางเดียว ซึ่งเป็นการให้ข้อมูลแต่เพียงอย่างเดียวไปจนถึงสื่อสารสองทางที่เป็นการปรึกษาหารือ ร่วมคิด ร่วมวางแผน และเมื่อสื่อสารกันเข้าใจตรงกันแล้ว จึงเป็นการร่วมทำ และในที่สุดเป็นการร่วมติดตามควบคุม ซึ่งนับเป็นขั้นตอนของการมีส่วนร่วมสูงสุด

อภิญา กังสนารักษ์ (2544) ได้นำเสนอกระบวนการมีส่วนร่วมของชุมชนว่า ชุมชนต้องมีส่วนร่วมใน 4 ขั้นตอน ได้แก่

1. การมีส่วนร่วมในการริเริ่มโครงการ ร่วมค้นหาปัญหาและสาเหตุของปัญหาภายในชุมชน ร่วมตัดสินใจกำหนดความต้องการและร่วมลำดับความสำคัญของความต้องการ
2. การมีส่วนร่วมในขั้นการวางแผน กำหนดวัตถุประสงค์วิธีการแนวทางการดำเนินงาน รวมถึงทรัพยากร
3. การมีส่วนร่วมในขั้นตอนการดำเนินโครงการ ทำประโยชน์ให้แก่โครงการ โดยร่วมช่วยเหลือด้านทุนทรัพย์ วัสดุอุปกรณ์ และแรงงาน
4. การมีส่วนร่วมในการประเมินผลโครงการ เพื่อให้รู้ว่าผลจากการดำเนินงานบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้หรือไม่ โดยสามารถกำหนดการประเมินผลเป็นระยะต่อเนื่องหรือประเมินผลรวมทั้งโครงการในคราวเดียวกันก็ได้

ถวิลวดี บุรีกุล (2552, หน้า 16) กล่าวถึงเงื่อนไขพื้นฐานของการมีส่วนร่วมของประชาชน มี 3 ประการ คือ

1. การมีอิสรภาพในการเข้าร่วม หมายถึง การเข้าร่วมต้องเป็นไปด้วยความสมัครใจ
2. ความเสมอภาคในการเข้าร่วมกิจกรรม หมายถึง ทุกคนที่เข้าร่วมต้องมีสิทธิเท่าเทียมกัน

3. ผู้เข้าร่วมต้องมีความสามารถพอที่จะเข้าร่วมกิจกรรม หมายถึง มีความเข้าใจในเรื่องนั้น ๆ แต่หากกิจกรรมที่กำหนดไว้มีความซับซ้อนเกินความสามารถของกลุ่มเป้าหมาย ก็จะต้องมีการพัฒนาศักยภาพให้พวกเขาสามารถเข้ามามีส่วนร่วมได้

บวรศักดิ์ อุวรรณโณ และถวิลวดี บุรีกุล (2548, หน้า 29 – 30) ได้แบ่งระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนออกเป็น 6 ขั้นตอน ได้แก่

1. ระดับการให้ข้อมูล เป็นวิธีการที่ง่ายที่สุดของการติดต่อสื่อสารระหว่างผู้วางแผนกับประชาชน เช่น การแถลงข่าว การแจกข่าวสาร และการแสดงนิทรรศการ เป็นต้น

2. ระดับการเปิดรับความคิดเห็นจากประชาชน กล่าวคือ ผู้วางแผนจะเชิญชวนให้ประชาชนแสดงความคิดเห็น เช่น การจัดทำแบบสอบถามก่อนเริ่มโครงการ

3. ระดับการปรึกษาหารือ เป็นการเจรจาอย่างเป็นทางการระหว่างผู้วางแผนจัดทำโครงการและประชาชน เช่น การจัดประชุม การจัดสัมมนาเชิงปฏิบัติการ เป็นต้น

4. ระดับการวางแผนร่วมกัน เป็นการมีส่วนร่วมที่ผู้วางแผนโครงการกับประชาชนมีความรับผิดชอบร่วมกันในการวางแผนเพื่อเตรียมโครงการ เช่น การใช้กลุ่มที่ปรึกษาซึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

5. ระดับการร่วมปฏิบัติ เป็นระดับที่ผู้รับผิดชอบโครงการกับประชาชนร่วมกันดำเนินโครงการ

6. ระดับการควบคุมโดยประชาชน เป็นระดับสูงสุดของการมีส่วนร่วมโดยประชาชนเพื่อแก้ปัญหา ข้อขัดแย้งที่มีอยู่ทั้งหมด เช่น การลงประชามติ

โดยในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ เพื่อศึกษาระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร โดยศึกษาระดับการมีส่วนร่วมทางการเมืองใน 3 ด้าน ดังนี้ 1. ด้านการรับรู้ข่าวสารทางการเมือง 2. ด้านการลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง 3. การรวมกลุ่มดำเนินกิจกรรมทางการเมือง โดยในแต่ละลักษณะสามารถอธิบายได้ ดังนี้

1. การรับรู้ข่าวสารทางการเมือง หมายถึง การรับรู้ข่าวสารทางการเมือง ต้องขึ้นอยู่กับ การเข้าถึงอยู่กับการเข้าถึงข่าวสารในช่องทางใดมากที่สุด และเป็นไปตามสถานการณ์ที่น่าสนใจทางการเมือง หากในช่วงนั้นสถานการณ์ทางการเมืองมีผลกระทบต่อวิถีชีวิตของประชาชน ก็จะทำให้ประชาชนเกิดความสนใจและรับรู้ข่าวสารทางการเมืองเพิ่มมากขึ้น การติดตามข้อมูลข่าวสารทางการเมือง ทั้งนี้สามารถนำข้อมูลเหล่านั้นมาวิเคราะห์เพื่อให้เกิดการตัดสินใจ รวมถึงเกิดผลลัพธ์ทางความพึงพอใจของผู้รับสาร

2. การลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง หมายถึง สิทธิและหน้าที่ของชนชาวไทยที่สำคัญยิ่งในกระบวนการทางการเมืองและการปกครองในระบอบประชาธิปไตย ซึ่งรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันได้กำหนดไว้ว่า "บุคคลมีหน้าที่ไปใช้สิทธิเลือกตั้ง บุคคลซึ่งไม่ไปเลือกตั้งโดยไม่แจ้งเหตุอันควรที่ทำให้ไม่อาจไปเลือกตั้งได้ ย่อมเสียสิทธิตามที่กฎหมายบัญญัติ" เพราะการเลือกตั้งเป็นการแสดงออกซึ่งความต้องการของประชาชนที่จะสนับสนุนหรือคัดค้านการตัดสินใจของผู้นำในทางการเมือง การเลือกตั้งจึงถือเป็นการมีส่วนร่วมทางการเมืองที่สำคัญ

3. การรวมกลุ่มดำเนินกิจกรรมทางการเมือง หมายถึง การกระทำกิจกรรมของประชาชนในสังคมที่ได้มีส่วนร่วมกระทำร่วมกันในทางการเมือง พฤติกรรมที่แสดงออกโดยสมัครใจ และถูกต้องตามกฎหมาย ที่แสดงออกถึงความสนใจทางการเมือง และแสดงบทบาทในฐานะที่เป็นผู้ร่วมอยู่ในกลไกทางการเมืองของสังคม

ข้อมูลเขตลาดกระบัง

ประวัติความเป็นมา

เขตลาดกระบัง เป็น 1 ใน 50 เขตปกครองของกรุงเทพมหานคร ซึ่งเดิมเป็นอำเภอแสนแสบ จังหวัดฉะเชิงเทรา ต่อมาได้เปลี่ยนชื่อเป็นอำเภอลาดกระบัง และเมื่อมีการยุบจังหวัดฉะเชิงเทราไปขึ้นกับจังหวัดพระนคร อำเภอลาดกระบังจึงได้ขึ้นกับจังหวัดพระนคร ต่อมาเมื่อวันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2481 กระทรวงมหาดไทย ได้ลดฐานะจากอำเภอลาดกระบังเป็นกิ่งอำเภอลาดกระบัง จนเมื่อวันที่ 6 มีนาคม พ.ศ. 2500 จึงมีฐานะเป็นอำเภอลาดกระบังอีกครั้งหนึ่ง

เมื่อมีการยุบนครหลวงกรุงเทพธนบุรีเป็นกรุงเทพมหานคร และมีประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 335 ลงวันที่ 13 ธันวาคม พ.ศ. 2515 และให้เรียกคำว่า อำเภอ เป็น เขต จึงเรียก อำเภอ ลาดกระบัง เป็น เขตลาดกระบัง ตั้งแต่วันที่ 14 ธันวาคม 2515 เป็นต้นมา ซึ่งเขตลาดกระบังประกอบด้วย 6 แขวง ได้แก่ แขวงลาดกระบัง แขวงทับยาว แขวงคลองสองต้นนุ่น แขวงลำปลาทิว แขวงชุมทอง และแขวงคลองสามประเวศ ซึ่งมีจำนวนประชากร ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 สถิติประชากรและบ้านท้องถิ่นเขตลาดกระบัง ข้อมูล ณ เดือนมิถุนายน 2560

แขวง	ประชากร (คน)			บ้าน (หลังคาเรือน)
	ชาย	หญิง	รวม	
ลาดกระบัง	13,868	15,503	29,371	16,780
คลองสองต้นนุ่น	32,014	35,056	67,070	30,888
คลองสามประเวศ	7,418	8,152	15,570	10,783
ลำปลาทิว	11,550	12,314	23,864	12,203
ทับยาว	13,756	15,005	28,761	15,331
ชุมทอง	3,979	4,052	8,031	2,602
รวม	82,585	90,082	172,667	88,587

สภาพภูมิศาสตร์

ลักษณะภูมิประเทศของเขตลาดกระบัง เหมาะแก่การทำเกษตรกรรม แต่เนื่องจากการตั้งนิคมอุตสาหกรรมขึ้นในพื้นที่โดยการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ประกอบกับการเข้ามาลงทุนของภาคเอกชน มีการสร้างโรงงานอุตสาหกรรมหลายแห่ง ประชาชนส่วนใหญ่จึงหันมาประกอบอาชีพรับจ้างรองลงมาได้แก่อาชีพเกษตรกรรม ค้าขาย ธุรกิจส่วนตัวและอื่น ๆ

การคมนาคม

เส้นทางหลักที่ใช้ในการคมนาคม แบ่งได้ 2 ประเภท คือ

1. เส้นทางคมนาคมในเขต เดิมประชาชนส่วนใหญ่จะใช้เส้นทางน้ำเป็นหลัก แต่ในปัจจุบัน การคมนาคมได้พัฒนาไปมาก มีการก่อสร้างถนนสายต่าง ๆ เพื่อให้ประชาชนสามารถเดินทางติดต่อกันได้สะดวกยิ่งขึ้น ดังนั้น ประชาชนจึงหันมาใช้ในการเดินทางโดยรถยนต์มากกว่าทางเรือ แต่ยังมีบางท้องที่ที่ยังใช้การเดินทางเรืออยู่ เนื่องจากยังไม่มีถนนตัดผ่าน

2. เส้นทางคมนาคมระหว่างเขตกับภายนอกเขต ประชาชนส่วนใหญ่จะใช้เส้นทางรถยนต์และทางรถไฟในการเดินทางเข้าสู่ใจกลางกรุงเทพมหานคร และจังหวัดใกล้เคียง รถประจำทางที่ผ่านสำนักงานเขตลาดกระบัง ได้แก่ ปอพ. 23 ปอ.517 ปอ. 1013, สาย 1013, 517, 143, 151 และรถตู้สายต่าง ๆ

ถนน ที่สำคัญ มีอยู่ 8 สาย

1. ถนนอ่อนนุช-ลาดกระบัง ติดต่อระหว่างเขตลาดกระบังกับเขตประเวศและเขตพระโขนง (สำนักงานโยธาฯดูแลรับผิดชอบ)

2. ถนนร่มเกล้า ติดต่อระหว่างเขตลาดกระบังกับเขตมีนบุรี (กรมทางหลวงดูแลรับผิดชอบ)

3. ถนนฉลองกรุง (ถนนลำปลาทิว) ติดต่อระหว่างเขตลาดกระบังกับเขตหนองจอก (สำนักงานโยธาฯ ดูแลรับผิดชอบ)

4. ถนนเจ้าคุณทหาร ถนนเชื่อมต่อระหว่างถนนร่มเกล้ากับถนนฉลองกรุง (สำนักงานโยธาฯดูแลรับผิดชอบ)

5. ถนนหลวงแพ่ง เชื่อมต่อระหว่างถนนอ่อนนุช-ลาดกระบังตรงเข้าอำเภอเมืองจังหวัดฉะเชิงเทรา (สำนักงานโยธาฯ ดูแลรับผิดชอบ)

6. ถนนกิ่งแก้ว เป็นถนนเชื่อมต่อระหว่างถนนอ่อนนุช-ลาดกระบังกับถนนบางนา-ตราด จังหวัดสมุทรปราการ (กรมทางหลวงดูแลรับผิดชอบ)

7. ถนนชุมทอง – ลำด้อยตั้ง

8. ถนนกรุงเทพฯ-ชลบุรี (มอเตอร์เวย์)

ทางรถไฟ มีรถไฟสายตะวันออกเล่นผ่านสถานีรถไฟลาดกระบัง สถานีรถไฟหัวตะเข้ และสถานีรถไฟหลวงแพ่ง

แนวเขตติดต่อ

เขตลาดกระบังตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกของกรุงเทพมหานคร มีอาณาเขตติดต่อกับเขตการปกครองข้างเคียง เรียงตามเข็มนาฬิกา ดังนี้

ทิศเหนือ ติดต่อกับเขตมีนบุรีและเขตหนองจอก มีคลองลำนายโส คลองสองต้นนุ่น ลำรางคอวัง ลำรางศาลเจ้า คลองตาเสือ แนวคั่นนาผ่านถนนคุ้มเกล้า ลำรางตาทรัพย์ คลองบึงใหญ่

คลองลำกอไผ่ คลองลำมะขาม คลองลำพะอง คลองกระทู้มลิ้ม คลองลำตาอิน และคลองลำตาแฝง เป็นเส้นแบ่งเขต

ทิศตะวันออก ติดต่อกับอำเภอเมืองฉะเชิงเทรา (จังหวัดฉะเชิงเทรา) มีคลองหลวงแพ่ง และคลองประเวศบุรีรมย์เป็นเส้นแบ่งเขต

ทิศใต้ ติดต่อกับอำเภอบางปะอิน อำเภอบางเสาธง และอำเภอบางพลี (จังหวัดสมุทรปราการ) มีแนวแบ่งเขตการปกครองระหว่างกรุงเทพมหานครกับจังหวัดสมุทรปราการเป็นเส้นแบ่งเขต

ทิศตะวันตก ติดต่อกับเขตประเวศและเขตสะพานสูง มีคลองตาพุก คลองแม่จันทร์ คลองบึงขวาง และคลองลาดบัวขาวเป็นเส้นแบ่งเขต

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ภูสิทธิ์ ชันติกุล (2553) ศึกษาเรื่อง รูปแบบการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1.เพื่อค้นหาระดับการมีส่วนร่วมของประชาชน 2.เพื่อศึกษา วิเคราะห์ ปัจจัยที่ทรงอิทธิพลต่อการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน 3.เพื่อสร้างรูปแบบการมีส่วนร่วมทางการเมือง ของประชาชน ผลการวิจัยพบว่า ประชาชนเขตดุสิต กรุงเทพมหานคร มีส่วนร่วมทางการเมืองในระดับต่ำ ส่วนรายด้าน พบว่า ประชาชนมีส่วนร่วมทางการเมืองเพียง 2 ระดับ ได้แก่ ปานกลาง และต่ำ ซึ่งรายด้านที่อยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ ด้านการไปใช้สิทธิเลือกตั้ง ด้านการติดตามข่าวสารทางการเมือง และด้านการสนทนาเรื่องการเมือง ส่วนรายด้านที่อยู่ในระดับต่ำ ได้แก่ ด้านการชุมนุมทางการเมือง ด้านการติดต่อทางการเมือง และด้านการเข้าร่วมทำกิจกรรมทางการเมืองกับพรรคการเมืองและกลุ่มต่าง ๆ ทางการเมือง ส่วนปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน ได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ และสถานภาพ ปัจจัยทางสังคมและเศรษฐกิจ ได้แก่ อาชีพ การเป็นสมาชิกกลุ่มทางสังคม บทบาทหน้าที่ในครอบครัว และบทบาทหน้าที่ในชุมชน ปัจจัยสภาพแวดล้อมทางการเมือง ได้แก่ การรับรู้ข่าวสารทางการเมือง และการพัฒนาทางการเมือง ปัจจัยทางจิตวิทยาทางการเมือง ได้แก่ ความสนใจทางการเมือง พฤติกรรมทางการเมือง และการกล่อมเกลางทางการเมือง ส่วนปัจจัยที่สามารถพยากรณ์การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนมี 4 ตัว เรียงจากมากไปน้อย ได้แก่ ความสนใจทางการเมือง การรับรู้ข่าวสารทางการเมือง ค่านิยมพื้นฐานทางการเมืองแบบประชาธิปไตย และสภาพแวดล้อมทางการเมือง ส่วนรูปแบบการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน พบว่า ประชาชนมีส่วนร่วมทางการเมืองเป็นลักษณะลำดับขั้นฐานเจดีย์ ซึ่งเปรียบเทียบได้ว่าการเป็นฐานเจดีย์นั้นทำให้ประชาชนสามารถเข้าถึงได้ก่อนส่วนอื่น ๆ มากที่สุดและเข้าถึงง่ายที่สุด โดยเปรียบเทียบให้เห็นว่า กิจกรรมทางการเมืองที่ประชาชนมีส่วนร่วมมากที่สุดและเข้าถึงง่ายที่สุด นั้นจะเป็นรากฐานของ

การสร้างประชาธิปไตย ซึ่งกิจกรรมที่ประชาชนเข้าถึงมากที่สุด ได้แก่ รูปแบบการมีส่วนร่วมทางการเมืองโดยไปเลือกตั้งผู้แทนท้องถิ่น หรือ ส.ส. หรือ ส.ว. นั้นเอง ทั้งนี้ผลการวิจัยยังพบประเด็นที่น่าสนใจคือประชาชนพร้อมที่จะเลือกไม่เข้าร่วมกิจกรรมทางการเมืองใด ๆ เลย หากกิจกรรมทางการเมืองนั้นไม่ได้มีการบังคับโดยกฎหมาย

กฤษดา เนื่องจำนงค์ (2556) ศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมทางการเมืองของนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. เพื่อศึกษาระดับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา 2. เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา ผลการวิจัยพบว่า นิสิตมีทัศนคติ โดยภาพรวมอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.28$) โดยด้านที่นิสิตมีทัศนคติมากที่สุด คือ ด้านที่ 1 ด้านการมีส่วนร่วมในกระบวนการเลือกตั้ง ($\bar{X} = 2.76$) มากที่สุด รองลงมา คือ ด้านที่ 2 ด้านการแสดงความคิดเห็นทางการเมือง ($\bar{X} = 2.28$) ด้านที่ 3 ด้านการรณรงค์ให้ความรู้ ($\bar{X} = 2.19$) และด้านที่ 4 ด้านการชุมนุมทางการเมือง ($\bar{X} = 1.89$) ตามลำดับ

ฤดีปกรณ์ อรุณ (2557) ศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมทางการเมืองของพนักงานบริษัทในเครือน้ำตาลและอ้อยตะวันออก จำกัด การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. เพื่อทราบถึงพฤติกรรมการมีส่วนร่วมทางการเมืองของพนักงาน 2. เพื่อทราบถึงปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเมืองของพนักงาน ผลการวิจัยพบว่า

1. ระดับการมีส่วนร่วมของพนักงาน อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง รองลงมา คือ ด้านการรับรู้ข่าวสารทางการเมือง ด้านการรวมกลุ่มดำเนินกิจกรรมทางการเมือง อยู่ในระดับน้อย ด้านการยื่นข้อเรียกร้อง และเดินขบวน มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด ตามลำดับ

2. การเปรียบเทียบระดับการมีส่วนร่วมของพนักงาน จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล พบว่าพนักงาน ที่มีเพศ อายุ การศึกษา และรายได้ที่แตกต่างกัน มีส่วนร่วมทางการเมืองที่แตกต่างกัน

ประสงค์ สาวเสน (2551) ศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลหลักเมือง อำเภอเมือง จังหวัดราชบุรี การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษา ระดับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน 2. ศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน ผลการวิจัยพบว่า

1. ระดับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก

2. ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน

จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล มีผลทำให้ประชาชนมีส่วนร่วมทางการเมืองไม่แตกต่างกัน แต่ระดับการศึกษา มีผลทำให้ประชาชนมีส่วนร่วมทางการเมืองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

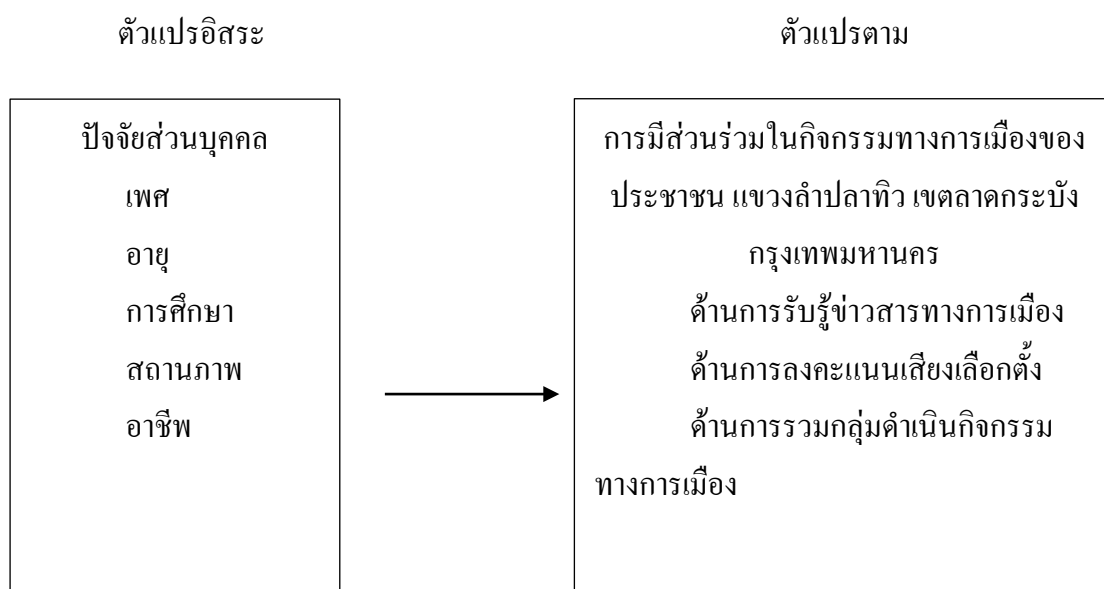
สมพิศ สุขแสน (2552) ศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองอุดรดิตถ์ การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1.ศึกษาระดับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน 2.ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน ผลการวิจัยพบว่า

1. ระดับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการไปใช้สิทธิเลือกตั้งอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านการมีส่วนร่วมโดยพระราชบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ ด้านการมีบทบาทเคลื่อนไหวทางการเมือง และด้านการมีส่วนร่วมทางการเมืองอย่างจริงจัง อยู่ในระดับน้อย

2. ปัจจัยด้านความรู้ความเข้าใจทางการเมือง ด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร ด้านสิ่งรื้อทางการเมือง ด้านสิ่งแวดล้อมทางการเมือง ด้านสังคมและเศรษฐกิจ ด้านความพอใจในนโยบายและการบริหารงานส่งผลต่อการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน ระดับปานกลาง

กรอบแนวคิดการวิจัย

จากการทบทวนแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทำให้สามารถสร้างกรอบแนวคิดในการวิจัยเรื่อง การมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ได้ดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร และเพื่อเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล มีวิธีการดำเนินการศึกษา ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติในการใช้วิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษานี้ ได้แก่ ประชากรในพื้นที่ แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ซึ่งมีจำนวนประชากรทั้งสิ้น 23,864 คน โดยผู้วิจัยได้ใช้วิธีการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการใช้สูตรคำนวณของ ยามาเน่ (Yamane, 1973 อ้างถึงใน ไพฑูรย์โพธิสว่าง, 2554, หน้า 185) ระดับความเชื่อมั่น 95% ซึ่งกำหนดค่าความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่างเท่ากับ .05 วิธีการคำนวณ ดังนี้

$$\text{สูตร } n = \frac{N}{1+N(e)^2}$$

$$n = \frac{23,864}{1+23,864(0.05)^2}$$

$$n = 393.405896$$

$$n = 393 \text{ คน}$$

n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

N = ขนาดของประชากรที่ใช้ในการวิจัย

e = ค่าเปอร์เซ็นต์ความคลาดเคลื่อนจากการสุ่มตัวอย่างเท่ากับ 0.05

ดังนั้น จากการคำนวณด้วยสูตรดังกล่าวแล้ว พบว่า จะต้องทำการสำรวจตัวอย่างในการวิจัยเท่ากับ 393 ตัวอย่าง โดยในการลงพื้นที่เก็บข้อมูลได้ดำเนินการไปยังพื้นที่แขวงลำปลาทิว เขต

ลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ซึ่งได้ใช้วิธีการสุ่มโดยความบังเอิญ (Accidental Sampling) เป็นการสุ่มจากกลุ่มประชาชนเป้าหมายเท่าที่จะหาได้ คือ ประชาชนพื้นที่ แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร เพื่อทำการแจกแบบสอบถามตามจำนวนที่ได้ทำการสุ่มไว้

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม ที่สร้างขึ้นมาเพื่อทดสอบกลุ่มตัวอย่าง โดยจัดทำแบบสอบถามให้สอดคล้องกับกรอบแนวคิดในการวิจัย เนื้อหาจะแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของประชากรที่ศึกษา เป็นคำถามที่ออกแบบโดยสอบถามข้อมูลทั่วไปของประชาชนจำนวน 5 ข้อ ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา สถานภาพ อาชีพ โดยผู้ตอบแบบสอบถามจะต้องเลือกคำตอบเพียงข้อเดียวเท่านั้น ที่ตรงกับคุณลักษณะของตน

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร แบ่งออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการรับรู้ข่าวสารทางการเมือง ด้านวัฒนธรรมทางการเมือง ด้านการลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง ด้านการกล่อมเกลாதทางการเมือง ซึ่งในคำถามส่วนนี้ได้แบ่งคะแนนออกเป็น 5 ระดับ ตามมาตราวัดแบบลิเคิร์ต (Likert's Scale) ดังนี้

การมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมือง	คะแนน
มากที่สุด	5
มาก	4
ปานกลาง	3
น้อย	2
น้อยที่สุด	1

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

1. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จากนั้นนำมากำหนดกรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย กำหนดนิยามปฏิบัติการเพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2. นำแบบร่างสอบถามนำเสนอให้อาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาความเหมาะสมของเครื่องมือ

3. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาเสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน พิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรง และความถูกต้องของเนื้อหา ตลอดจนความ

ชัดเจน และการใช้ภาษาที่เหมาะสมของคำถาม ซึ่งใช้เกณฑ์การประเมินความสอดคล้องกำหนดค่าตัวเลข ดังนี้

ค่า +1	หมายถึง	สอดคล้อง
ค่า 0	หมายถึง	ไม่แน่ใจ
ค่า -1	หมายถึง	ไม่สอดคล้อง

ทั้งนี้ ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน ได้แก่

3.1 ดร.สกฤติ อิศริยานนท์

3.2 ดร.ชัยณรงค์ เครือนวน

3.3 ดร.โชติศา ขาวสนิท

4. ขอรับเครื่องมือในการวิจัยจากผู้เชี่ยวชาญ কিনแล้วนำมาคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC (Index of congruence) ของคำถามในแต่ละข้อ ถ้ามี $IOC < 0.5$ แสดงว่าข้อคำถามนั้นเนื้อหาไม่ตรงตามที่ต้องการวัด ถือว่าใช้ไม่ได้สร้างขึ้นใหม่ทดแทนกรณีที่ไม่ครอบคลุม โดยใช้สูตร (ไพฑูรย์ โพธิ์สว่าง, 2554, หน้า 170-171) ดังนี้

$$\text{สูตร } IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์
 $\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิด้านเนื้อหา
 N แทน จำนวนผู้ทรงคุณวุฒิ

ผลการคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของคำถามในภาพรวมได้ค่า $(IOC) = 1.00$

5. นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญและอาจารย์ที่ปรึกษาแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ซึ่งมีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 ชุด เพื่อคำนวณหาค่าความเที่ยงตรง (Reliability) โดยใช้สัมประสิทธิ์ ใช้โปรแกรมสำเร็จรูปประมวลผลการทดสอบหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามด้วยสถิติครอนบราซ (ไพฑูรย์ โพธิ์สว่าง, 2554, หน้า 167) ทั้งหมดได้ค่าความเชื่อมั่นที่ระดับ 0.613

6. นำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่สมบูรณ์แล้ว ดำเนินการเก็บข้อมูล ดังนี้

1. ผู้วิจัยได้นำเสนอแบบสอบถามที่สมบูรณ์แล้ว ดำเนินการแจกแบบสอบถามและเก็บแบบสอบถามด้วยตนเอง กับประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร

2. เมื่อได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาผู้ศึกษาจะทำการตรวจสอบความถูกต้อง ความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม กรณีแบบสอบถามไม่สมบูรณ์ครบถ้วนต้องแจ้งผู้ตอบแบบสอบถามให้แก้ไขทันที

3. ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติในการใช้วิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยในครั้งนี้ใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ประมวลผลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป ซึ่งได้เลือกใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive analysis) ได้แก่ อัตราส่วนร้อยละ (Percentage) ค่าความถี่ (Frequency) ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Arithmetic mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) เพื่อวัดค่าเฉลี่ยและการกระจายของข้อมูลและนำเสนอในรูปแบบตารางพร้อมกับการพรรณนาประกอบ

แบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ประกอบด้วย 4 ด้าน ดังนี้

1. ด้านการรับรู้ข่าวสารทางการเมือง จำนวน 7 ข้อ
2. ด้านการลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง จำนวน 7 ข้อ
3. ด้านการรวมกลุ่มดำเนินกิจกรรมทางการเมือง จำนวน 7 ข้อ

เกณฑ์การให้คะแนนเป็นมาตราส่วนประมาณค่า แบ่งออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

ระดับคะแนน 5	หมายถึง	มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองในระดับมากที่สุด
ระดับคะแนน 4	หมายถึง	มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองในระดับมาก
ระดับคะแนน 3	หมายถึง	มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองในระดับปานกลาง
ระดับคะแนน 2	หมายถึง	มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองในระดับน้อย
ระดับคะแนน 1	หมายถึง	มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองในระดับน้อยที่สุด

ใช้เกณฑ์และแปลความหมายอยู่ในรูปแบบของคะแนนเฉลี่ยแบ่งออกเป็น 5 ระดับ โดยการหาความกว้างของอันตรภาคชั้น (ไพทูร์ย์ โปธิสว่าง, 2554, หน้า 134-135) ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ช่วงความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\ &= \frac{5-1}{5} \\ &= 0.80 \end{aligned}$$

ดังนั้น เกณฑ์การให้คะแนนระดับความคิดเห็น มีดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.21 – 5.00	หมายถึง	มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองในระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.41 – 4.20	หมายถึง	มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.61 – 3.40 หมายถึง มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.81 – 2.60 หมายถึง มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.80 หมายถึง มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองในระดับน้อยที่สุด
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ การแจกแจงความถี่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. สถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบสมมติฐาน เพื่อใช้ทดสอบเปรียบเทียบหาความแตกต่าง
ของค่าเฉลี่ยระหว่างตัวแปรอิสระ ที่มี 2 กลุ่ม ได้แก่ สถิติ t-Test และใช้สถิติ One – Way analysis
of variance สำหรับเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างตัวแปรอิสระที่มี 3 กลุ่มขึ้นไป

บทที่ 4

ผลการศึกษา

การศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร และเพื่อเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง 393 คน ในการศึกษา ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล นำเสนอผลการวิเคราะห์ แบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 ระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน

ส่วนที่ 3 เปรียบเทียบการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
SD	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
df	แทน	ระดับชั้นของความเป็นอิสระ
SS	แทน	ผลรวมของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง
MS	แทน	ค่าความแปรปรวน
t	แทน	ค่าสถิติทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย 2 กลุ่ม
F	แทน	ค่าสถิติทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยมากกว่า 2 กลุ่ม
P	แทน	ค่าความน่าจะเป็นของความคลาดเคลื่อน
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ส่วนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

เป็นการนำเสนอจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 393 คน ซึ่งผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตารางที่ 2 ถึงตารางที่ 6

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน (N = 393)	ร้อยละ
1. เพศชาย	139	35.4
2. เพศหญิง	254	64.6
รวม	393	100.0

จากตารางที่ 2 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 254 คน คิดเป็นร้อยละ 64.6 รองลงมา คือเพศชาย จำนวน 139 คน คิดเป็นร้อยละ 35.4 ตามลำดับ

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามช่วงอายุ

ช่วงอายุ	จำนวน	ร้อยละ
1. 18 – 28 ปี	104	26.5
2. 29 – 38 ปี	62	15.8
3. 39 – 48 ปี	131	33.3
4. มากกว่า 48 ปี	96	24.4
รวม	393	100.0

จากตารางที่ 3 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีช่วงอายุ 39 – 48 ปี จำนวน 131 คน คิดเป็นร้อยละ 33.3 รองลงมาคือ ช่วงอายุ 18 – 28 ปี จำนวน 104 คน คิดเป็นร้อยละ 26.5 และช่วงอายุ มากกว่า 48 ปี จำนวน 96 คน คิดเป็นร้อยละ 24.4 โดยผู้ตอบแบบสอบถามที่มีจำนวนน้อยที่สุด คือ ช่วงอายุ 29 – 38 ปี จำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 15.8 ตามลำดับ

ตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
1. ต่ำกว่าปริญญาตรี	118	30.0
2. ปริญญาตรี	231	58.8
3. ปริญญาตรีขึ้นไป	44	11.2
รวม	393	100.0

จากตารางที่ 4 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี จำนวน 231 คน คิดเป็นร้อยละ 58.8 รองลงมาคือ ต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 118 คน คิดเป็นร้อยละ 30.0 โดยผู้ตอบแบบสอบถามที่มีจำนวนน้อยที่สุด คือ ปริญญาตรีขึ้นไป จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 11.2 ตามลำดับ

ตารางที่ 5 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามสถานภาพ

สถานภาพ	จำนวน	ร้อยละ
1. โสด	129	32.8
2. สมรส	237	60.3
3. หย่าร้าง	27	6.9
รวม	393	100.0

จากตารางที่ 5 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรส จำนวน 237 คน คิดเป็นร้อยละ 60.3 รองลงมาคือ โสด จำนวน 129 คน คิดเป็นร้อยละ 32.8 โดยผู้ตอบแบบสอบถามที่มีจำนวนน้อยที่สุด คือ สถานภาพหย่าร้าง จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 6.9 ตามลำดับ

ตารางที่ 6 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
1. นักศึกษา	70	17.8
2. ข้าราชการ	60	15.3
3. รัฐวิสาหกิจ	21	5.3
4. รับจ้าง	51	13.0
5. ธุรกิจส่วนตัว	57	14.5
6. เกษตรกรรม	43	10.9
7. ว่างาน	37	9.4
8. อื่น ๆ	54	13.7
รวม	393	100.0

จากตารางที่ 6 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นนักศึกษา จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 17.8 รองลงมา คือ อาชีพข้าราชการ จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 15.3 และธุรกิจส่วนตัว จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 14.5 อาชีพอื่น ๆ จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 13.7 รับจ้าง จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 13.0 เกษตรกรรม จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 10.9 ว่างาน จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 9.4 โดยผู้ตอบแบบสอบถามที่มีจำนวนน้อยที่สุด คือ อาชีพรัฐวิสาหกิจ จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 5.3 ตามลำดับ

ส่วนที่ 2 ระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน

ผลการวิเคราะห์ แบบสอบถามระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ปรากฏผลการวิเคราะห์ ดังตารางที่ 7 ถึงตารางที่ 10 ดังนี้

ตารางที่ 7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแบบสอบถามเกี่ยวกับระดับการมีส่วนร่วม
 ในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง
 กรุงเทพมหานคร ในภาพรวม

ประเด็น	ระดับการมีส่วนร่วม			
	$\bar{X}$	SD	ระดับ	ลำดับ
1. ด้านการรับรู้ข่าวสารทางการเมือง	3.91	0.84	มาก	2
2. ด้านการลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง	4.48	0.63	มากที่สุด	1
3. ด้านการรวมกลุ่มดำเนินกิจกรรมทางการเมือง	2.70	1.11	ปานกลาง	3
รวม	3.63	0.86	มาก	

จากตารางที่ 7 พบว่าระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวง
 ลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.63$, $SD = 0.86$)

เมื่อพิจารณาตามรายด้าน พบว่าด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านการลงคะแนนเสียง
 เลือกตั้ง มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.48$, $SD = 0.63$) รองลงมาคือ ด้านการรับรู้ข่าวสาร
 ทางการเมือง อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.91$, $SD = 0.84$) และด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ด้านการ
 รวมกลุ่มดำเนินกิจกรรมทางการเมือง อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.70$, $SD = 1.11$) ตามลำดับ

ตารางที่ 8 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแบบสอบถามเกี่ยวกับระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร

ด้านการรับรู้ข่าวสารทางการเมือง	ระดับการมีส่วนร่วม						SD	ระดับ	ลำดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	$\bar{X}$			
1. ท่านรับรู้ข่าวสารทางโทรทัศน์	215 (54.7)	164 (41.7)	10 (2.5)	4 (1.0)	-	4.50	0.60	มากที่สุด	1
2. ท่านรับรู้ข่าวสารทางอินเทอร์เน็ต	243 (61.8)	98 (24.9)	29 (7.4)	23 (5.9)	-	4.43	0.86	มากที่สุด	2
3. ท่านรับรู้ข่าวสารทางหนังสือพิมพ์	97 (24.7)	167 (42.5)	91 (23.2)	29 (7.4)	9 (2.3)	3.80	0.97	มาก	5
4. ท่านรับรู้ข้อมูลจากการไปฟังการปราศรัยหาเสียงของนักการเมือง	18 (4.6)	67 (17.0)	164 (41.7)	104 (26.5)	40 (10.2)	2.79	0.99	ปานกลาง	7
5. ท่านมีความกระตือรือร้นในการติดตามข่าวสารทางการเมืองทั้งระดับท้องถิ่นและระดับชาติ	56 (14.2)	208 (52.9)	101 (25.7)	20 (5.1)	8 (2.0)	3.72	0.84	มาก	6
6. ท่านนำข้อมูลข่าวสารที่ได้รับ มาคิด วิเคราะห์ เพื่อใช้ในการตัดสินใจ	153 (38.9)	199 (50.6)	41 (10.4)	-	-	4.28	0.64	มากที่สุด	3
7. ท่านพูดคุย สนทนา แลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับการเมืองภายในครอบครัว และ กลุ่มเพื่อน	117 (29.8)	167 (42.5)	63 (16.0)	42 (10.7)	4 (1.0)	3.89	0.98	มาก	4
รวม						3.91	0.84	มาก	

จากตารางที่ 8 พบว่าระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ด้านการรับรู้ข่าวสารทางการเมือง อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.91$, $SD = 0.84$)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ท่านรับรู้ข่าวสารทางโทรทัศน์ มีค่าคะแนนอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.50$, $SD = 0.60$) รองลงมาคือ ท่านรับรู้ข่าวสารทางอินเทอร์เน็ต มีค่าคะแนนอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.43$, $SD = 0.86$) ท่านนำข้อมูลข่าวสารที่ได้รับ มาคิด วิเคราะห์ เพื่อใช้ในการตัดสินใจ มีค่าคะแนนอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.28$, $SD = 0.64$) ท่านพูดคุย สนทนา แลกเปลี่ยน ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเมือง ภายในครอบครัว และ กลุ่มเพื่อน มี

ค่าคะแนนอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.89$, $SD = 0.98$) ท่านรับรู้ข่าวสารทางหนังสือพิมพ์ มีค่าคะแนนอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.80$, $SD = 0.97$) และท่านมีความกระตือรือร้นในการติดตามข่าวสารทางการเมืองทั้งระดับท้องถิ่นและระดับชาติ มีค่าคะแนนอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.72$, $SD = 0.84$) ส่วนข้อที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ ท่านรับรู้ข้อมูลจากการไปฟังการปราศรัยหาเสียงของนักการเมือง ค่าคะแนนอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.79$, $SD = 0.99$) ตามลำดับ

ตารางที่ 9 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแบบสอบถามเกี่ยวกับระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ด้านการลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง

การลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง	ระดับการมีส่วนร่วม					$\bar{X}$	SD	ระดับ	ลำดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด				
1. ท่านไปใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้งระดับท้องถิ่น และ ระดับชาติ	223 (56.7)	145 (36.9)	25 (6.4)	-	-	4.50	0.61	มากที่สุด	5
2. ท่านชักชวนให้ผู้อื่นไปใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้ง	109 (27.7)	186 (47.3)	79 (20.1)	19 (4.8)	-	3.98	0.82	มาก	7
3. ท่านไปใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้ง เพราะ สำนึกในสิทธิและหน้าที่	233 (59.3)	144 (36.6)	16 (4.1)	-	-	4.55	0.57	มากที่สุด	4
4. ท่านไปใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้ง ด้วยความสมัครใจ ไม่ได้ถูกบังคับจากบุคคลผู้อื่น	297 (75.6)	81 (20.6)	15 (3.8)	-	-	4.72	0.52	มากที่สุด	3
5. ท่านไปใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้ง แต่ครั้งไม่เกี่ยวข้องกับการได้รับผลประโยชน์ เป็นเงินหรือสิ่งของ	318 (80.9)	48 (12.2)	27 (6.9)	-	-	4.74	0.57	มากที่สุด	2
6. ท่านไปใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้ง เพราะต้องการอำนาจอธิปไตย	320 (81.4)	57 (14.5)	16 (4.1)	-	-	4.77	0.50	มากที่สุด	1
7. ท่านติดตามผลการนับคะแนนการเลือกตั้ง	145 (36.9)	195 (49.6)	21 (5.3)	32 (8.1)	-	4.15	0.85	มาก	6
	รวม					4.48	0.63	มากที่สุด	

จากตารางที่ 9 พบว่าระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวง ลำปางลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ด้านการลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.48$, $SD = 0.63$)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ท่านไปใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้ง เพราะต้องการอำนาจอธิปไตย มีค่าคะแนนอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.77$, $SD = 0.50$) รองลงมาคือ ท่านไปใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้ง แต่ครั้งไม่เกี่ยวข้องกับการได้รับผลประโยชน์ เป็นเงินหรือสิ่งของ มีค่าคะแนนอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.74$, $SD = 0.57$) ท่านไปใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้งด้วยความสมัครใจ ไม่ได้ถูกบังคับจากบุคคลผู้อื่น มีค่าคะแนนอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.72$, $SD = 0.52$) ท่านไปใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้ง เพราะ สำนักในสิทธิและหน้าที่ มีค่าคะแนนอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.55$, $SD = 0.57$) ท่านไปใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้งระดับท้องถิ่น และ ระดับชาติ มีค่าคะแนนอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.50$, $SD = 0.61$) และท่านติดตามผลการนับคะแนนการเลือกตั้ง มีค่าคะแนนอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.15$, $SD = 0.85$) ส่วนข้อที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ ท่านชักชวนให้ผู้อื่นไปใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้ง มีค่าคะแนนอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.98$, $SD = 0.82$) ตามลำดับ

ตารางที่ 10 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแบบสอบถามเกี่ยวกับระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ด้านการรวมกลุ่มดำเนินกิจกรรมทางการเมือง

การรวมกลุ่มดำเนินกิจกรรมทางการเมือง	ระดับการมีส่วนร่วม					$\bar{X}$	SD	ระดับ	ลำดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด				
1. เป็นสมาชิกร่วมรณรงค์ในการต่อต้านการซื้อสิทธิขายเสียง	49 (12.5)	155 (39.4)	122 (31.0)	37 (9.4)	30 (7.6)	3.40	1.06	ปานกลาง	2
2. ร่วมกลุ่มรณรงค์ให้ผู้มีสิทธิไปลงคะแนนเสียง ทั้งระดับท้องถิ่น และระดับชาติ	55 (14.0)	121 (30.8)	113 (28.8)	72 (18.3)	32 (8.1)	3.24	1.15	ปานกลาง	3
3. ร่วมกลุ่มแสดงความคิดเห็นนโยบายทางการเมืองกับครอบครัวและเพื่อน	96 (24.4)	154 (39.2)	77 (19.6)	49 (12.5)	17 (4.3)	3.67	1.10	มาก	1
4. เคยเป็นกรรมการชุมชนเพื่อทำประโยชน์แก่ส่วนร่วม	15 (3.8)	27 (6.9)	102 (26.0)	147 (37.4)	102 (26.0)	2.25	1.03	น้อย	4
5. ร่วมกลุ่มประท้วงวิพากษ์วิจารณ์การปฏิบัติหน้าที่ของรัฐบาลโดยชอบ	23 (5.9)	32 (8.1)	51 (13.0)	134 (34.1)	153 (38.9)	2.08	1.17	น้อย	5
6. เป็นสมาชิกพรรคการเมือง กลุ่มองค์กรเพื่อทำการที่เป็นประโยชน์แก่สังคม	18 (4.6)	81 (20.6)	34 (8.7)	108 (27.5)	152 (38.7)	2.25	1.28	น้อย	4
7. ร่วมก่อตั้งชมรม สมาคม สนับสนุนการปฏิบัติหน้าที่ของรัฐบาล	7 (1.8)	27 (6.9)	78 (19.8)	133 (33.8)	148 (37.7)	2.01	1.00	น้อย	6
รวม						2.70	1.11	ปานกลาง	

จากตารางที่ 10 พบว่าระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ด้านการรวมกลุ่มดำเนินกิจกรรมทางการเมือง อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.70$, $SD = 1.11$)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ร่วมกลุ่มแสดงความคิดเห็นนโยบายทางการเมืองกับครอบครัวและเพื่อน มีค่าคะแนนอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.67$, $SD = 1.10$)

รองลงมาคือ เป็นสมาชิกร่วมมรดงค์ในการต่อต้านการซื้อสิทธิขายเสียง มีค่าคะแนนอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.40$, $SD = 1.06$) ร่วมกลุ่มมรดงค์ให้ผู้มีสิทธิ์ ไปลงคะแนนเสียง ทั้งระดับท้องถิ่นและระดับชาติ มีค่าคะแนนอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.24$, $SD = 1.15$) โดยมีค่าเฉลี่ยที่เท่ากันคือ เป็นสมาชิกพรรคการเมือง กลุ่ม องค์กรเพื่อทำการที่เป็นประโยชน์แก่สังคม มีค่าคะแนนอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.25$, $SD = 1.28$) เคยเป็นกรรมการชุมชนเพื่อทำประโยชน์แก่ส่วนร่วม มีค่าคะแนนอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.25$, $SD = 1.03$) และร่วมกลุ่มประท้วงวิพากษ์วิจารณ์การปฏิบัติหน้าที่ของรัฐบาลโดยชอบ มีค่าคะแนนอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.08$, $SD = 1.17$) ส่วนข้อที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ ร่วมก่อตั้งชมรม สมาคม สนับสนุนการปฏิบัติหน้าที่ของรัฐบาล มีค่าคะแนนอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.01$, $SD = 1.00$) ตามลำดับ

ส่วนที่ 3 เปรียบเทียบการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

สมมุติฐานข้อที่ 1 ประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ที่มีเพศแตกต่างกัน มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมือง แตกต่างกัน

ตารางที่ 11 วิเคราะห์เปรียบเทียบระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	$\bar{X}$	df	t	P
1. เพศชาย	139	3.72	216.53	.809	.419
2. เพศหญิง	254	3.68			
รวม	393				

จากตารางที่ 11 กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศต่างกัน มีระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองที่ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่กำหนดไว้

สมมุติฐานข้อที่ 2 ประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ที่มีอายุแตกต่างกัน มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมือง แตกต่างกัน

ตารางที่ 12 วิเคราะห์เปรียบเทียบระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน
แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร จำแนกตามอายุ

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	.880	3	.293	1.49	.216
ภายในกลุ่ม	76.47	389	.197		
รวม	77.34	392			

จากตารางที่ 12 กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกัน มีระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองที่ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้

สมมติฐานข้อที่ 3 ประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมือง แตกต่างกัน

ตารางที่ 13 วิเคราะห์เปรียบเทียบระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน
แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร จำแนกตามระดับการศึกษา

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	14.35	2	7.17	44.44	.000*
ภายในกลุ่ม	62.99	390	.162		
รวม	77.34	392			

จากตารางที่ 13 กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้

ตารางที่ 14 เปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ระหว่างระดับการศึกษากับระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร

ระดับการศึกษา		ต่ำกว่าปริญญาตรี	ปริญญาตรี	ปริญญาตรีขึ้นไป
	$\bar{X}$	3.41	3.83	3.81
ต่ำกว่าปริญญาตรี	3.41	-	.419*	.400*
ปริญญาตรี	3.83	-	-	.019
ปริญญาตรีขึ้นไป	3.81	-	-	-

จากตารางที่ 14 เปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ระหว่างระดับการศึกษากับระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร พบว่า คู่ที่มีความแตกต่างกันทั้งหมด 2 คู่ คือ

1. ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี กับ กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองน้อยกว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี

2. ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี กับ กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรีขึ้นไป แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองน้อยกว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรีขึ้นไป

สมมุติฐานข้อที่ 4 ประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ที่มีสถานภาพแตกต่างกัน มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมือง แตกต่างกัน

ตารางที่ 15 วิเคราะห์เปรียบเทียบระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร จำแนกตามสถานภาพ

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	4.30	2	2.15	11.49	.000*
ภายในกลุ่ม	73.04	390	.187		
รวม	77.34	392			

จากตารางที่ 15 กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพต่างกัน มีระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงเป็นไปตามสมมุติฐานที่กำหนดไว้

ตารางที่ 16 เปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ระหว่างสถานภาพกับระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรม
ทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร

สถานภาพ		โสด	สมรส	หย่าร้าง
	$\bar{X}$	3.73	3.72	3.31
โสด	3.73	-	.014	.422*
สมรส	3.72	-	-	.407*
หย่าร้าง	3.31	-	-	-

จากตารางที่ 16 เปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ระหว่างสถานภาพกับระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร พบว่า คู่ที่มีความแตกต่างกันทั้งหมด 2 คู่ คือ

1. ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพโสด กับ กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพหย่าร้าง แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพโสด มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองมากกว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพหย่าร้าง

2. ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรส กับ กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพหย่าร้าง แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรส มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองมากกว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพหย่าร้าง

สมมุติฐานข้อที่ 5 ประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ที่มีอาชีพแตกต่างกัน มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมือง แตกต่างกัน

ตารางที่ 17 วิเคราะห์เปรียบเทียบระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน
แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร จำแนกตามอาชีพ

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	33.81	7	4.83	42.70	.000*
ภายในกลุ่ม	43.53	382	.133		
รวม	77.34	392			

จากตารางที่ 17 กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพต่างกัน มีระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงเป็นไปตามสมมุติฐานที่กำหนดไว้

ตารางที่ 18 เปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ระหว่างอาชีพกับระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร

อาชีพ	นักศึกษา	ข้าราชการ	รัฐวิสาหกิจ	รับจ้าง	ธุรกิจส่วนตัว	เกษตรกร	ว่างงาน	อื่น ๆ	
$\bar{X}$	3.84	4.14	4.07	3.63	3.65	3.68	3.46	3.17	
นักศึกษา	3.84	-	.297*	.233*	.213*	.192*	.155*	.384*	.673*
ข้าราชการ	4.14	-	-	.063	.510*	.489*	.452*	.628*	.970*
รัฐวิสาหกิจ	4.07	-	-	-	.447*	.426*	.389*	.618*	.907*
รับจ้าง	3.63	-	-	-	-	.021	.057	.171*	.460*
ธุรกิจส่วนตัว	3.65	-	-	-	-	-	.036	.192*	.481*
เกษตรกร	3.68	-	-	-	-	-	-	.229*	.517*
ว่างงาน	3.46	-	-	-	-	-	-	-	.228*
อื่น ๆ	3.17	-	-	-	-	-	-	-	-

จากตารางที่ 18 เปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ระหว่างอาชีพกับระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร พบว่า คู่ที่มีความแตกต่างกันทั้งหมด 24 คู่ คือ

1. ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพนักศึกษา กับ กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพข้าราชการ แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพนักศึกษา มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองน้อยกว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพข้าราชการ
2. ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพนักศึกษา กับ กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพรัฐวิสาหกิจ แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพนักศึกษา มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองน้อยกว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพรัฐวิสาหกิจ
3. ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพนักศึกษา กับ กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพรับจ้าง แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพนักศึกษา มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองมากกว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพรับจ้าง
4. ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพนักศึกษา กับ กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพธุรกิจส่วนตัว แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพนักศึกษา มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองมากกว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพธุรกิจส่วนตัว

ตารางที่ 19 สรุปผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้	ผลการทดสอบสมมติฐาน
1. ประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ที่มีเพศแตกต่างกัน มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมือง แตกต่าง กัน	ไม่เป็นไปตามสมมติฐานการ วิจัย
2. ประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ที่มีอายุแตกต่างกัน มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมือง แตกต่าง กัน	ไม่เป็นไปตามสมมติฐานการ วิจัย
3. ประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีส่วนร่วมในกิจกรรมทาง การเมือง แตกต่างกัน	เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย
4. ประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ที่มีสถานภาพแตกต่างกัน มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมือง แตกต่างกัน	เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย
5. ประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ที่มีอาชีพแตกต่างกัน มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมือง แตกต่างกัน	เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย

จากตารางที่ 19 พบว่า ประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ที่มี
เพศ อายุ แตกต่างกัน มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมือง ที่ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .05 จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ ส่วนประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง
กรุงเทพมหานคร ที่มีระดับการศึกษา สถานภาพ อาชีพ แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ .05 จึงเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร เป็นผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามจำนวน 393 คน สามารถสรุปผลการวิจัยดังต่อไปนี้

สรุปผลการวิจัย

อภิปรายผลการศึกษา

ข้อเสนอแนะ

สรุปผลการศึกษา

การศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร สรุปผลการศึกษาตามวัตถุประสงค์การวิจัย ได้ดังนี้

1. ระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร

ส่วนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

เป็นการนำเสนอจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 393 คน ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 254 คน คิดเป็นร้อยละ 64.6 รองลงมา คือเพศชาย จำนวน 139 คน คิดเป็นร้อยละ 35.4 มีช่วงอายุ 39 – 48 ปี จำนวน 131 คน คิดเป็นร้อยละ 33.3 รองลงมาคือ ช่วงอายุ 18 – 28 ปี จำนวน 104 คน คิดเป็นร้อยละ 26.5 และช่วงอายุมากกว่า 48 ปี จำนวน 96 คน คิดเป็นร้อยละ 24.4 โดยผู้ตอบแบบสอบถามที่มีจำนวนน้อยที่สุด คือ ช่วงอายุ 29 – 38 ปี จำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 15.8 มีระดับการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี จำนวน 231 คน คิดเป็นร้อยละ 58.8 รองลงมาคือ ต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 118 คน คิดเป็นร้อยละ 30.0 โดยผู้ตอบแบบสอบถามที่มีจำนวนน้อยที่สุด คือ ปริญญาตรีขึ้นไป จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 11.2 มีสถานภาพสมรส จำนวน 237 คน คิดเป็นร้อยละ 60.3 รองลงมาคือ โสด จำนวน 129 คน คิดเป็นร้อยละ 32.8 โดยผู้ตอบแบบสอบถามที่มีจำนวนน้อยที่สุด คือ สถานภาพหย่าร้าง จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 6.9 เป็นนักศึกษา จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 17.8 รองลงมา คือ อาชีพข้าราชการ จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 15.3 และธุรกิจส่วนตัว จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 14.5 อาชีพอื่น ๆ จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 13.7 รับจ้าง จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 13.0 เกษตรกรรม

จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 10.9 ว่างงาน จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 9.4 โดยผู้ตอบแบบสอบถามที่มีจำนวนน้อยที่สุด คือ อาชีพรัฐวิสาหกิจ จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 5.3

ส่วนที่ 2 ระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชนแขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร

ผลการวิเคราะห์ แบบสอบถามระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานครพบว่าระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.63$, $SD = 0.86$) เมื่อพิจารณาตามรายด้าน พบว่าด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านการลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.48$, $SD = 0.63$) รองลงมาคือ ด้านการรับรู้ข่าวสารทางการเมือง อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.91$, $SD = 0.84$) และด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ด้านการรวมกลุ่มดำเนินกิจกรรมทางการเมือง อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.70$, $SD = 1.11$) ตามลำดับ

2. การเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล (การทดสอบสมมติฐาน)

สมมติฐานข้อที่ 1 ประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ที่มีเพศแตกต่างกัน มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมือง แตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีเพศต่างกัน มีระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองที่ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้

สมมติฐานข้อที่ 2 ประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ที่มีอายุแตกต่างกัน มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมือง แตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกัน มีระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองที่ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้

สมมติฐานข้อที่ 3 ประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมือง แตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ เมื่อพบความแตกต่างจึงทำการเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ระหว่างระดับการศึกษา

กับระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร พบว่า คู่ที่มีความแตกต่างกันทั้งหมด 2 คู่ คือ

1. ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี กับ กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองน้อยกว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี

2. ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี กับ กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรีขึ้นไป แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองน้อยกว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรีขึ้นไป

สมมุติฐานข้อที่ 4 : ประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ที่มีสถานภาพแตกต่างกัน มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมือง แตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพต่างกัน มีระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงเป็นไปตามสมมุติฐานที่กำหนดไว้ เมื่อพบความแตกต่างจึงทำการเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ระหว่างสถานภาพกับระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร พบว่า คู่ที่มีความแตกต่างกันทั้งหมด 2 คู่ คือ

1. ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพโสด กับ กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพหย่าร้าง แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพโสด มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองมากกว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพหย่าร้าง

2. ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรส กับ กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพหย่าร้าง แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรส มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองมากกว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพหย่าร้าง

สมมุติฐานข้อที่ 5 ประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ที่มีอาชีพแตกต่างกัน มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมือง แตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพต่างกัน มีระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงเป็นไปตามสมมุติฐานที่กำหนดไว้ เมื่อพบความแตกต่างจึงทำการเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ระหว่างอาชีพกับระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร พบว่า คู่ที่มีความแตกต่างกันทั้งหมด 24 คู่ คือ

21. ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพธุรกิจส่วนตัว กับ กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพอื่น ๆ แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพธุรกิจส่วนตัว มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองมากกว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพอื่น ๆ

22. ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพเกษตรกร กับ กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพว่างงาน แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพเกษตรกร มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองมากกว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพว่างงาน

23. ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพเกษตรกร กับ กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพอื่น ๆ แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพเกษตรกร มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองมากกว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพอื่น ๆ

24. ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพว่างงาน กับ กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพอื่น ๆ แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพว่างงาน มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองมากกว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพอื่น ๆ

อภิปรายผลการศึกษา

ผู้วิจัยนำเสนอการอภิปรายผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ของวิจัย ดังนี้

วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 เพื่อศึกษาระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ปรากฏผลดังนี้

1. การศึกษาเรื่อง “การมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร” จากการศึกษา พบว่า ระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งผลการศึกษาสอดคล้องกับ ผลการศึกษาของ ประสงค์ สาวเสน (2551) ศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลหลักเมือง อำเภอเมือง จังหวัดราชบุรี ผลการศึกษาพบว่า การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลหลักเมือง อำเภอเมือง จังหวัดราชบุรี ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก และไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของ ภูสิทธิ์ ชันดิกุล (2553) ศึกษาเรื่อง รูปแบบการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ในภาพรวมอยู่ในระดับต่ำ และไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของ กุลญาดา เนื่องจำนงค์ (2556) ศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมทางการเมืองของนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา ผลการศึกษาพบว่า การมีส่วนร่วมทางการเมืองของนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา ในภาพรวมอยู่ในระดับน้อย และไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของ ฤดีปกรณ์ อรชุน (2557) ศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วม

ทางการเมืองของพนักงานบริษัทในเครือน้ำตาลและอ้อยตะวันออก จำกัด ผลการศึกษาพบว่า เรื่อง การมีส่วนร่วมทางการเมืองของพนักงานบริษัทในเครือน้ำตาลและอ้อยตะวันออก จำกัด ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง และไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของ สมพิศ สุขแสน (2552) ศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองอุดรดิตถ์ ผลการศึกษาพบว่า การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองอุดรดิตถ์ ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง

ทั้งนี้สามารถอภิปรายผลการค้นพบในแต่ละด้าน ได้ดังนี้

1.1 ด้านการรับรู้ข่าวสารทางการเมือง ผลการศึกษา พบว่าระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ด้านการรับรู้ข่าวสารทางการเมือง อยู่ในระดับมาก ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของ ฤดีปกรณ์ อรชุน (2557) ศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมทางการเมืองของพนักงานบริษัทในเครือน้ำตาลและอ้อยตะวันออก จำกัด ด้านการรับรู้ข่าวสารทางการเมือง อยู่ในระดับน้อย และไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของ สมพิศ สุขแสน (2552) ศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองอุดรดิตถ์ ด้านการรับรู้ข่าวสารทางการเมือง อยู่ในระดับปานกลาง

1.2 ด้านการลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง ผลการศึกษา พบว่าระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ด้านการลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง อยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ กุลญาดา เนื่องจางค์ (2556) ศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมทางการเมืองของนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา ด้านการมีส่วนร่วมในกระบวนการเลือกตั้ง อยู่ในระดับมากที่สุด และไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของ สมพิศ สุขแสน (2552) ศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองอุดรดิตถ์ ด้านการไปใช้สิทธิเลือกตั้ง อยู่ในระดับมาก

1.3 ด้านการรวมกลุ่มดำเนินกิจกรรมทางการเมือง ผลการศึกษา พบว่าระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ด้านการรวมกลุ่มดำเนินกิจกรรมทางการเมือง อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของ ฤดีปกรณ์ อรชุน (2557) ศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมทางการเมืองของพนักงานบริษัทในเครือน้ำตาลและอ้อยตะวันออก จำกัด ด้านการรวมกลุ่มดำเนินกิจกรรมทางการเมือง อยู่ในระดับน้อย และไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของ ภูสิทธิ์ ชันดิกุล (2553) ศึกษาเรื่อง รูปแบบการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน เขตคูสิต กรุงเทพมหานคร ด้านการเข้าร่วมทำกิจกรรมทางการเมือง และกลุ่มต่าง ๆ ทางการเมือง อยู่ในระดับต่ำ

วัตถุประสงค์ที่ 2 เพื่อเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ในด้านเพศ อายุ การศึกษา สถานภาพ และอาชีพ ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลในด้านเพศและอายุ ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของ ฤดีปกรณ์ อรชุน (2557) ศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมทางการเมืองของพนักงานบริษัทในเครือน้ำตาลและอ้อยตะวันออก จำกัด และปัจจัยส่วนบุคคลในการศึกษา เป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ฤดีปกรณ์ อรชุน (2557) ศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมทางการเมืองของพนักงานบริษัทในเครือน้ำตาลและอ้อยตะวันออก จำกัด

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี มีค่าเฉลี่ยน้อย เนื่องจาก ไม่มีการเลือกตั้งตามระบอบประชาธิปไตย ซึ่งในปัจจุบันปกครองโดยคณะ คสช. เมื่อเป็นเช่นนั้น นักการเมืองทั้งระดับประเทศและท้องถิ่น จึงไม่สามารถลงพื้นที่ปราศรัยหาเสียง ส่วนกลุ่มนักศึกษา มีค่าเฉลี่ยน้อย มองว่าไม่มีอิสระทางความคิด ไม่สามารถวิจารณ์หรือแสดงความคิดเห็นทางการเมืองได้อย่างเต็มที่ อีกทั้งควบคุมโดย ม.44 ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะแนวทางเพื่อให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมทางการเมืองมากยิ่งขึ้น ในด้านการรวมกลุ่มดำเนินกิจกรรมทางการเมือง เห็นควรให้คณะกรรมการการเลือกตั้งจัดให้มีการอบรมให้ความรู้แก่ประชาชนเกี่ยวกับการรวมกลุ่มดำเนินกิจกรรมทางการเมือง เช่น เรื่อง สิทธิและหน้าที่ของประชาชน ตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ และเรื่อง พรรคการเมือง กลุ่มผลประโยชน์ทางการเมือง เป็นต้น

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำวิจัยในเรื่องเดียวกัน แต่เปลี่ยนเป็นพื้นที่อื่น ๆ เพื่อนำผลที่ได้มาปรับปรุงแก้ไขและพัฒนา ให้ดียิ่งขึ้นต่อไป
2. ควรศึกษาตัวแปรอิสระเพิ่มเติม เพื่อจะได้ทราบว่าตัวแปรอิสระตัวใดที่มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมทางการเมือง

บรรณานุกรม

- การเมืองการปกครอง. (2561). เข้าถึงได้จาก https://www.baanjommyut.com/library_4/politics/09_8.html
- กฤษณาภา เนื่องจำนงค์. (2556). การมีส่วนร่วมทางการเมืองของนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา, งานนิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการเมืองการปกครอง, คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์. (2550). การมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการดำเนินนโยบายของรัฐบาลด้านการบริการจัดหางาน. กรุงเทพฯ: กระทรวงแรงงาน.
- ถวิลวดี บุรีกุล. (2543). แนวคิดของการมีส่วนร่วมในระบอบประชาธิปไตย. จดหมายข่าวสถาบันพระปกเกล้า, 2(8), หน้า 4-6.
- ถวิลวดี บุรีกุล. (2552). พลวัตการมีส่วนร่วมของประชาชน: จากอดีตจนถึงรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2550. กรุงเทพฯ: เอ.พี.กราฟิค ดีไซน์และการพิมพ์.
- ทินพันธ์ นาคะตะ. (2525). รัฐศาสตร์ ทฤษฎี แนวคิด ปัญหาสำคัญและแนวทางการศึกษาวิเคราะห์การเมือง. กรุงเทพฯ: บรรณกิจการคดี.
- ทินพันธ์ นาคะตะ. (2543). ประชาธิปไตย. กรุงเทพฯ: คณะรัฐประศาสนศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- บวรศักดิ์ อุวรรณโณ และถวิลวดี บุรีกุล. (2548). ประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วม. กรุงเทพฯ: สถาบันพระปกเกล้า.
- บวรศักดิ์ อุวรรณโณ และถวิลวดี บุรีกุล. (2548). ประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วม. กรุงเทพฯ: สถาบันพระปกเกล้า.
- บุญธรรม เลิศสุขีเกษม. (2543). บทบาทของประชาชนต่อการส่งเสริมและพัฒนาประชาธิปไตย. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ประสงค์ สาวเสน. (2551). การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลหลักเมือง อำเภอเมือง จังหวัดราชบุรี. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, สาขาวิชาบริหารธุรกิจ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.
- ไพฑูรย์ โพธิสว่าง. (2554). การทำวิจัยสังคม: หลักการ ปฏิบัติการ และสถิติ. ชลบุรี: คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ภูสิทธิ์ ชันติกุล. (2553). รูปแบบการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน เขตคูสิต กรุงเทพมหานคร, กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.

- ฤดีปกรณ์ อรชุน. (2557). *การมีส่วนร่วมทางการเมืองของพนักงานบริษัทในเครือน้ำตาลและอ้อย ตะวันออก จำกัด*. งานนิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการเมืองการปกครอง, คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- วันชัย วัฒนศัพท์. (2543). *คู่มือการมีส่วนร่วมของประชาชนในการตัดสินใจของชุมชน*. นนทบุรี: สถาบันพระปกเกล้า.
- สมบัติ ชำรงวงศ์. (2554). *การเมือง: แนวคิดและการพัฒนา*. กรุงเทพฯ: เสมาธรรม.
- สมพิศ สุขแสน. (2552). *การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองอุดรดิตถ์*. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาประชาคมเมืองและชนบท, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์.
- สรลักษ์ณ์ เลี่ยมสุวรรณ. (2549). *กระบวนการปลูกฝังพฤติกรรมการมีส่วนร่วมทางการเมืองของนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา*. *มนุษยสังคมปริทัศน์*, 8(1), 139-140.
- สุจิต บุญบงการ. (2537). *การพัฒนาทางการเมืองของไทย: ปฏิสัมพันธ์ระหว่างทหาร สถาบันทางการเมือง และการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อภิัญญา กังสนารักษ์. (2544). *รูปแบบการบริหารแบบมีส่วนร่วมในองค์กรที่มีประสิทธิผลระดับคณะของสถาบันอุดมศึกษา*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อมร รักษาสัตย์ และคณะ. (2543). *ประชาธิปไตย อุดมการณ์ หลักการและแบบอย่างการปกครองประเทศ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เอกวิทย์ มณีธร. (2554). *หลักรัฐศาสตร์*. กรุงเทพฯ: เอ็ม.ที.เพรส.

ภาคผนวก

แบบสอบถาม

การมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน

แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง แบบสอบถามที่ท่านได้รับนี้เป็นการเก็บข้อมูลเพื่อสำรวจการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร จึงใคร่ขอความร่วมมือจากท่านในการตอบแบบสอบถามให้ครบถ้วน โดยข้อมูลที่ได้นำไปใช้เพื่อวัตถุประสงค์ในการศึกษาเท่านั้น แบบสอบถามประกอบไปด้วย 2 ส่วน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของประชาชนในแขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในช่อง หน้าคำตอบที่ท่านเลือก

1. เพศ

ชาย หญิง

2. อายุ

18 – 28 ปี 29 – 38 ปี
 39 – 48 ปี มากกว่า 48 ปี

3. ระดับการศึกษา

ต่ำกว่าปริญญาตรี ปริญญาตรี ปริญญาตรีขึ้นไป

4. สถานภาพ

โสด สมรส หย่าร้าง

5. อาชีพ

☐ นักศึกษา	☐ ข้าราชการ
☐ รัฐวิสาหกิจ	☐ รับจ้าง
☐ ธุรกิจส่วนตัว	☐ เกษตรกรรม
☐ ว่างงาน	☐ อื่น ๆ

ส่วนที่ 2 การมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองของประชาชน แขวงลำปลาทิว เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความในแต่ละข้อ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับ

ข้อเท็จจริงของท่าน

ประเด็น	การมีส่วนร่วม				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ด้านการรับรู้ข่าวสารทางการเมือง					
1. ท่านรับรู้ข่าวสารทางโทรทัศน์					
2. ท่านรับรู้ข่าวสารทางอินเทอร์เน็ต					
3. ท่านรับรู้ข่าวสารทางหนังสือพิมพ์					
4. ท่านรับรู้ข้อมูลจากการไปฟังการปราศรัยหาเสียงของนักการเมือง					
5. ท่านมีความกระตือรือร้นในการติดตามข่าวสารทางการเมืองทั้งระดับท้องถิ่นและระดับชาติ					
6. ท่านนำข้อมูลข่าวสารที่ได้รับ มาคิดวิเคราะห์ เพื่อใช้ในการตัดสินใจ					
7. ท่านพูดคุย สนทนา แลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับการเมือง ภายในครอบครัว และ กลุ่มเพื่อน					

ประเด็น	การมีส่วนร่วม				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ด้านการลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง					
1. ท่านไปใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้งระดับท้องถิ่น และ ระดับชาติ					
2. ท่านชักชวนให้ผู้อื่นไปใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้ง					
3. ท่านไปใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้ง เพราะสำนึกในสิทธิและหน้าที่					
4. ท่านไปใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้ง ด้วยความสมัครใจ ไม่ได้ถูกบังคับจากบุคคลอื่น					
5. ท่านไปใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้ง แต่ครั้งไม่เกี่ยวข้องกับการได้รับผลประโยชน์เป็นเงินหรือสิ่งของ					
6. ท่านไปใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้ง เพราะต้องการอำนาจอธิปไตย					
7. ท่านติดตามผลการนับคะแนนการเลือกตั้ง					
ด้านการรวมกลุ่มดำเนินกิจกรรมทางการเมือง					
1. เป็นสมาชิกร่วมรณรงค์ในการต่อต้านการซื้อสิทธิขายเสียง					
2. ร่วมกลุ่มรณรงค์ให้ผู้มีสิทธิไปลงคะแนนเสียง ทั้งระดับท้องถิ่น และ ระดับชาติ					
3. ร่วมกลุ่มแสดงความคิดเห็นนโยบายทางการเมืองกับครอบครัวและเพื่อน					
4. เคยเป็นกรรมการชุมชนเพื่อทำประโยชน์แก่ส่วนร่วม					

ประเด็น	การมีส่วนร่วม				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
5. ร่วมกลุ่มประท้วงวิพากษ์วิจารณ์การปฏิบัติหน้าที่ของรัฐบาลโดยชอบ					
6. เป็นสมาชิกพรรคการเมือง กลุ่ม องค์กร เพื่อทำการที่เป็นประโยชน์แก่สังคม					
7. ร่วมก่อตั้งชมรม สมาคม สันับสนุนการปฏิบัติหน้าที่ของรัฐบาล					